

8 noiembrie *este ziua în care sărbătorim doi sfinți ai creștinătății, Îngerii Arhangheli MIHAIL, conducătorul cetelor îngerești și GAVRIL, mesagerul lui Dumnezeu, îngerul bunelor vestiri și al milostivirii.*

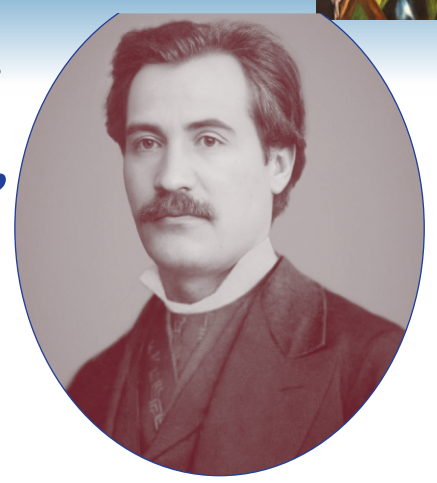

30 noiembrie *Sf. ANDREI - „Cel dintâi chemat”. La Sinodul Apostolic din anii 49-50 d.Hr. i s-a încredințat misiunea de a duce Cuvântul Domnului în Scyția, dar, din mărturiile Sfinților, Sf Andrei și-a început opera apostolică de creștinare a locuitorilor din România de azi din peștera care îi poartă numele, fiind socotit drept creștinătorul românilor.*

Cronica Timpului

Motto:
„Societatea e mişcare, statul e stabilitatea!”

Mihai Eminescu
1850-1889

Publicaţie de cultură, atitudine şi performanţă

Uniunea Ziariştilor Profesionişti din România
Fondată în anul 1919

Uniunea Ziariştilor Profesionişti din România

Anul XII
nr. 138-139
noiembrie - decembrie
2026

Eminescu **poet reflexiv, seducător şi actual**

Ioan N. ROŞCA

Pagina 2

George G. Daragiu, Şocul Trecutului. Fapte din istorie

Gabriel GHERASIM

Pagina 6

Pierdem **pariul lui Pascal?**...(2)

Nicolae VASILE

Pagina 7

Universitatea TERRA (I)
Un influencer de rang înalt,
SERGIU NICOLAESCU

Santuzza TĂLMĂCEANU DINESCU

Paginile 8,9

Poveşti de suflet din Tangier

Ortansa MIHĂLCEANU

Paginile 16, 17

Mausoleul Eroilor de la Focşani

Elena TRIFAN

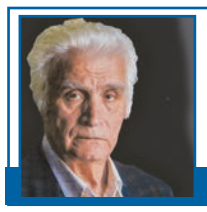
Pagina 18

Scutul penal al familiei: Rigorile şi Mecanismele Articolului 199 din Codul Penal

Av. *Mariana-Daniela BĂDESCU*

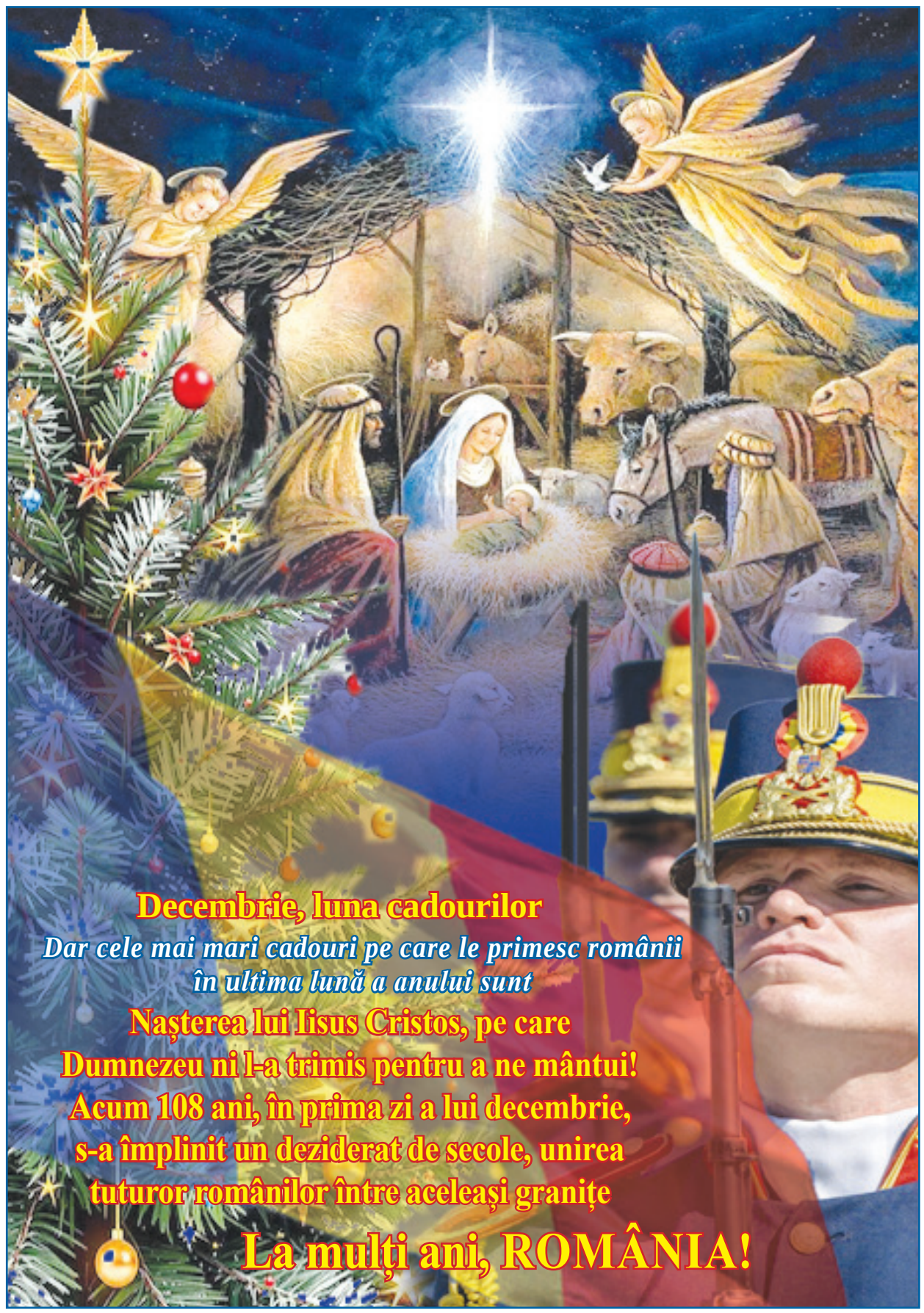
Pagina 23

COVER prezintă artiştii plastici

Vergil COJOCARU-COVER

Paginile 14, 15, 24

Eminescu
poet reflexiv, seducător si actual

Ioan N. ROȘCA

Eminescu face parte din ființa noastră culturală deopotrivă ca poet, prozator, ziarist, pentru că s-a situat la aceeași nivel de excelență, prin care a exprimat valorile și aspirațiile poporului nostru, în toate domeniile amintite. La împlinirea a 136 de ani de la trecerea sa în eternitate, opera sa este evaluată la justa ei valoare de către scriitorii care o cunosc cel mai bine.

Este și cazul aprecierilor date creației poetice eminesciene de cei 43 de repondenți – scriitori, profesori, cadre universitare – la o anchetă inițiată de de poetul și eseisul Virgil Diaconu și publicată de acesta în volumul Poezia lui Eminescu în viziunea scriitorilor de azi (Clubul Mitteleuropa, Oravița, 2024). Față de ancheta din revista „Dilema” nr. 265 din anul 1998, cu unele aprecieri minimalizatoare privitoare atât la ziarist, cât și la poet, noua anchetă valorizează opera lui Eminescu în general și poezia sa în special cu aplicație la text și la contextul literar atât al epocii eminesciene, cât și al poeziei românești actuale. După publicarea volumului amintit, am realizat o sinteză a răspunsurilor date de toți participanții la anchetă la fiecare din cele opt întrebări incitante (a se vedea revista „Muzeul presei românești”, An IV, nr. 16, Decembrie 2024). În cele ce urmează mă voi opri mai pe larg numai la rezultatele anchetei privind valoarea poeziei eminesciene și influența ei asupra poeziei noastre ulterioare, inclusiv asupra generațiilor mai noi. Ca participant la anchetă, voi relua și completa și unele din considerațiile personale.

O întrebare, cu trimitere expresă la ancheta din revista Dilema nr. 265 din 1998, a fost aceea dacă poezia lui Eminescu este 1) „de excepție, o capodoperă, ocupă o poziție centrală în canonul literaturii române”, 2) „de valoare medie”, 3) „o poezie modestă , sau chiar minoră”. Toate răspunsurile date au contrazis minimalizările din revista „Dilema”, fără a fi, însă, encomiastice. Este de remarcat faptul că toți repondenții au apreciat că, privită în ansamblu, poezia lui Eminescu este o capodoperă. Răspunsurile mai detaliate și mai nuanțate au afirmat, însă, că poezia eminesciană este o capodoperă doar în „partea ei de rezistență” (Zenovie Cârlugea, critic și istoric literar). În același sens s-a spus că numai unele poezii sunt capodopere, așa cum într-un lanț muntos „sunt și vârfuri care îți taie răsuflarea” (Marian Barbu, poet, critic literar), ceea ce înseamnă că și poeziile care nu sunt capodopere sunt, totuși, vârfuri. De aceea, mi se pare foarte judicioasă scala de valori adoptată de eminescologul Nicolae Georgescu: „Evaluez poezia lui Eminescu așa cum a spus-o și Mihail Dragomirescu: capodopere, opere de talent, opere de virtuozitate.” Tot în ideea unei valorizării cât mai pertinente, s-au afirmat și criteriul aprecierii prin raportare la curentele literare și acela al contextualizării, potrivit cărora poezia eminesciană, care ocupă o poziție centrală în canonul literaturii române, „trebuie considerată în trăsăturile (romantice) și în parametrii ei de timp (istoric, cultural) și de mentalitate” (Paul Aretzu, poet).

O altă întrebare care a vizat nemijlocit valoarea poeziei eminesciene a cerut să se releve ce „constante poetice (estetice), sau numai pseudopoetice (pseudoestetice)” prezintă, sau, în alți termeni, „ce seduce sau ce vă nemulțumește în poezia lui Eminescu”. Cele mai multe seducții au fost pentru: muzicalitate (armonie), simțul limbii patrimoniale, diversitatea motivelor tematice, conținutul cultural multiplu (filosofic, religios, folcloric, cosmogonic), existența unor simboluri specifice (ex.: geniul simbolizat de Luceafăr) și a unor staturi de semnificație, concordanța idee-expresie, dar și viziunea antinomică (uman-astral, idealitate-scepticism). La nemulțumiri, prezente și ele în două sau trei răspunsuri, s-au consemnat „discursivitatea din unele poezii, excesul de filosofare, micile dulcegării”, dar s-a adăugat că acestea „sunt amănunte peste care se poate trece cu ușurință” (Octavian Soviany, poet și critic literar).

Personal, în concordanță cu seducțiile amintite, consider că poezia eminesciană atrage prin unitatea dintre conținut și formă, care este atât de indisolubilă încât și forma devine semnificantă, cum ar fi muzicalitatea purtătoare de sentimente sau imaginile aparent simple și accesibile, dar cu valoare simbolică, detectabilă numai la nivel hermeneutic, interpretativ. În această privință, susțin că multe poezii poezii eminesciene, de la cele cu imagini concrete, simple și accesibile la prima lectură, cum ar fi lacul, marea, codrul, luna, stelele și, firește, Luceafărul, conțin semnificații simbolice, care nu pot fi descifrate decât prin trecerea interpretativă de la planul din față (al imaginilor) la planul din spate (al sensurilor inculcate în imagini). Astfel, poeziile de dragoste, care conțin și asemenea imagini simbolice, exprimă o viziune plină de rezonanțe metafizice și chiar religioase privind poziția omului în cosmos și sensul existenței umane.

Pictura APPEYRON,
din volumul „Eminesciana Grafică”, Ion DAGHI,
Editura TEHNICA-INFO, Chișinău, 2018.

Scurtă descriere a picturii

În mai multe opere eminesciene precum ar fi: “Strigoii”, “Rugăciunea unui dac”, “Memento mori” ş.a., Eminescu vorbeşte despre mai multe stihii ale lumii care transformîndu-se străbat cele patru coordonate ale Universului. Ideea tabloului i-a venit plasticianului încă prin ani 60 ai sec. trecut.

Ion Daghi creează această lucrare fiind emoţionat surprins de coincidenţa filosofiei eminesciene cu noţiunile despre naşterea materiei cosmice, lansate încă în Grecia Antică de Anaximandru, în care se spune că la început era doar un conglomerat de materie nedeterminată într-o permanentă mişcare, dar încă fără însuşiri.

Mai tîrziu, în rezultatul unor ciocniri ale acestor mişcări şi îmbinări dintre două contraste de negativ şi pozitiv, din centru au început să se desprindă diverse contrarii de cald şi rece, lichid şi solid, dens şi aerogen, uşor şi greu etc. În tablou toate aceste contraste şi divergenţe ale materiei fizice sunt redate într-un fel ondulatoriu de diversă cromatică, configurare plastică şi tratare tehnică. Abia în zilele noastre omul ieşind în cosmos s-a convins în cele spuse de Poet şi Filosof.

Opera plastică este compusă conform unui echilibru logic-intuitiv. În centrul atenţiei vederii spectatorului se deslușesc bine două “energii”, două poluri diverse alb şi negru (ambele culori integrate din spectrul optic) simbolizînd negativul şi pozitivul, viaţa şi moartea, materie şi antimaterie; dar poate elşi ea, de la care a luat naştere tot felul de forme şi vietăţi ce se află în veşnică dinamică şi mişcare. Coloritul şi tonalităţile lui creează impresii emoţionale şi de convingere în cele ce poate fi.

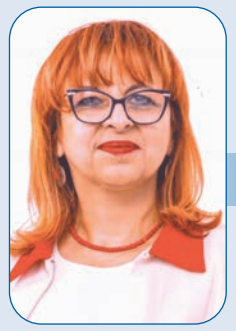
Stihii a lumii patru, Supuse lui Arald
Străbateţi voi pământul şi a lui măruntaie,
Faceţi din piatră aur şi din îngheţ văpaie

Strigoii (1876)

O întrebare cutezătoare a solicitat să se menționeze 5 - 10 poeți români sau străini situați (valoric) „înaintea lui Eminescu”. Un singur repondent a apreciat că, dintre români, un singur poet, T. Arghezi, se situează mai presus de Eminescu (George Olteanu, profesor de limba și literatura română) și tot un singur autor a susținut, cam prea sigur pe sine, că, dintre străini, „mai toți marii romantici europeni au o anvergură superioară” (Ovidiu Ivancu, critic literar). În schimb, toți ceilalți scriitori s-au referit la poeți străini sau români de valori comparabile, argumentând că între vârfurile poetice nu există raporturi ierarhice. Poeții străini cu care a fost comparat cel mai frecvent Eminescu sunt Goethe (cu 12 nominalizări), Shakespeare (10), Hölderlin (8), Dante (7) etc., adică poeții socotiți naționali pentru țările lor, așa cum este și Eminescu la noi. Poeții români situați în constelația Eminescu au fost: L. Blaga (19 nominalizări), Nichita Stănescu (19), T. Arghezi (18), G. Bacovia (15), I. Barbu (8), Al. Macedonski (6), M. Sorescu (6), V. Alecsandri (4), G. Coșbuc (3), I. Minulescu (3), E. Brumaru (3), Cezar Ivănescu (3), aceștia fiind urmați de alți câțiva cu două nominalizări și de mult mai mulți cu câte o nominalizare (între care și N. Labiș și M. Cărtărescu).

Un ultim punct al anchetei la care mă voi referi a privit influența poeziei lui Eminescu „asupra poeziei (românești) ce i-a urmat”. Unele răspunsuri s-au înscris în considerația, la care mă raliez, potrivit căreia „toată poezia românească, de la simboliști până la douămiiști, îi datorează, într-o măsură mai mică sau mai mare, câte ceva lui Eminescu.” (Varujan Vosganian, poet și prozator). În același sens, unii autori au menționat că există similitudini eminesciene la marii poeți (interbelici, dar și postbelici), ca Blaga, Bacovia, Emil Botta, Arghezi (Marian Barbu și Z. Cârlugea, critic, istoric literar). Alte răspunsuri, e drept, mai puține, au susținut, dimpotrivă, că poezia eminesciană „nu a influențat prea mult poezia ulterioară, nu a avut epigoni, poate Vlahuță, în primul rând, și alți poeți minori”, iar marii poeți interbelici – Arghezi, Bacovia, Blaga, Barbu ș.a. – n-ar fi fost influențați în niciun fel de Eminescu (George Olteanu, profesor de limba și literatura română). Poezia din secolul al XX-lea s-ar fi aflat sub influența lui Macedonski, în care „îi regăsim pe Bacovia, pe Ion Barbu, pe Arghezi, pe Adrian Maniu, Mateiu Caragiale, Ion Pillat” (Călin Vlasie, poet, editor).

Este de observat faptul că cele două poziții privind influența poeziei eminesciene nu sunt decât aparent contradictorii, ele aflându-se, de fapt, într-un raport de contrarietate. Astfel, pentru a folosi distincția lui Blaga dintre catalitic și modelator, cei ce admit o influență majoră a poeziei eminesciene înțeleg influența sa în sens catalizator, ca stimulare a fondului sufletesc propriu fiecărui autor de a se exprima pe sine în mod autentic. În schimb, cei care restrâng influența eminesciană numai asupra unor poeți minori sau de valoare medie o concep sub aspectul ei modelator, adică superficial, imitativ, formal, fără a spori harul poetic al celui influențat. În realitate, cea mai semnificativă influență a poeziei lui Eminescu asupra poeziei ulterioare a fost cea catalizatoare, exercitată de măiestria sa expresivă și de profunzimea sa reflexivă, prin care a înțeles sufletului românesc în deschiderea sa universală.

Sfântul Andrei – Apostolul românilor, între credință, istorie și tradiție

Tatiana RĂDULESCU

În fiecare an, la 30 noiembrie, creștinii români îl sărbătoresc pe Sfântul Apostol Andrei, una dintre cele mai importante personalități ale creștinismului timpuriu și ocrotitorul spiritual al României.

Această zi, înscrisă în calendarul ortodox cu cruce roșie, reprezintă mai mult decât o sărbătoare religioasă: este un prilej de reflecție asupra rădăcinilor noastre spirituale, asupra valorilor care ne-au definit de-a lungul veacurilor și asupra legăturii profunde dintre credință, istorie și identitate națională.

Sfântul Andrei s-a născut în **Betsaida, o localitate din Galileea, fiind fratele Sfântului Apostol Petru.** Înainte de a deveni ucenic al lui Iisus Hristos, Andrei fusese pescar și urmase învățăturile Sfântului Ioan Botezătorul. Potrivit Evangheliei după Ioan, el a fost primul dintre apostolii care L-au urmat pe Hristos, motiv pentru care tradiția creștină îl numește *Apostolul cel* în*tâi chemat.*

După întâlnirea **cu Mântuitorul, Andrei a devenit vestitor al Evangheliei** și **și-a dedicat viața răspândirii mesajului creștin**. Tradiția bisericească îi atribuie Sfântului Andrei o amplă activitate misionară, desfășurată în mai multe regiuni ale lumii antice. Potrivit tradiției, apostolul a fost răstignit pe o cruce în formă de X, cunoscută astăzi drept *Crucea Sfântului Andrei*.

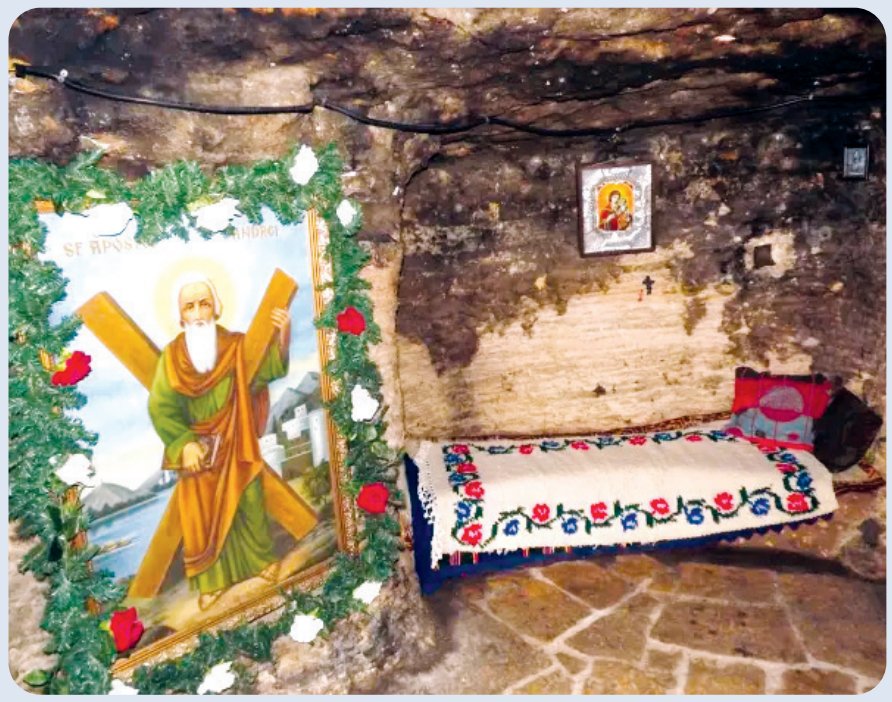
Pentru români, semnificația Sfântului Andrei este deosebită, deoarece tradiția creștină îl consideră apostolul care a propovăduit Evanghelia în teritoriile de la Dunărea de Jos și din zona Mării Negre, inclusiv în Sciția Mică, Dobrogea de astăzi.

Creștinarea populației din teritoriile care alcătuiesc România de astăzi a fost un proces îndelungat, desfășurat de-a lungul mai multor secole. Cu toate acestea, figura Sfântului Andrei rămâne legată simbolic de începuturile credinței creștine pe pământ românesc.

În Dobrogea, peștera asociată tradițional cu numele apostolului constituie un important loc de pelerinaj.

În **anul 1997, Sfântul Apostol Andrei a fost proclamat oficial Ocrotitorul României de către Biserica Ortodoxă Română,** consolidându-se astfel locul său în viața religioasă și în identitatea spirituală a poporului nostru.

Sărbătoarea Sfântului Andrei ocupă un loc aparte și în patrimoniul tradițiilor populare românești. În **imaginarul tradițional, noaptea de 29 spre 30 noiembrie este** învăluită în **mister, fiind asociată cu numeroase credințe** și **practici străvechi**.

Peștera Sfantului Andrei

Unul dintre cele mai cunoscute obiceiuri este punerea grâului la încolțit**.** Boabele sunt așezate într-un vas cu pământ sau pe un strat de vată umezită, iar creșterea lor până la Anul Nou este interpretată simbolic ca un semn al belșugului și al norocului pentru anul care urmează.

Sărbătoarea sa, ne invită să privim cu respect spre trecut, dar și cu responsabilitate spre viitor. Adevărata valoare a acestei zile nu constă numai în solemnitatea slujbelor religioase sau în frumusețea obiceiurilor populare, ci și în capacitatea noastră de a transforma învățăturile credinței în gesturi de bunătate, înțelegere și solidaritate.

În **fiecare an, la 30 noiembrie, lumina acestei sărbători ne amintește că identitatea unui popor se clădește nu doar prin istorie** și **limbă, ci** și **prin valorile spirituale pe care le păstrează** și **le transmite mai departe.**

Sfântul Andrei rămâne, astfel, un simbol al credinței și **al speranței, un reper spiritual care unește generațiile** și **ne** îndeamnă **să păstrăm vie legătura dintre rădăcinile noastre** și **idealurile viitorului**.

Dinspre capătul opus începutului

- Se fac economii peste tot. Chiar și la autostrăzi. Nu se mai cheamă ansamblul de preoți și nici nu se mai dau mese festive. Se vede.
- O asemenea „evoluție” nu-mi place: când eram copil și trăiam într-o țară înapoiată nedezvoltată lăsam cheia în ușă sau o puneam sub preș. Acum sunt adult într-o țară civilizată și am: gard electric, cameră video, senzori de mișcare, cifru la intrare...
- Câinele, cel mai apropiat prieten al omului, a rupt lanțul când m-am apropiat de mâncarea lui. Se întâmplă și la oameni.

Mai cuget! Mai exist!

- Dilema copacilor marginali:
  - dacă îi tai, creezi premisa alunecării de teren
  - dacă nu-i tai, apare pericolul prăbușirii de-a curmezișul șoselei. Dilema care nu există în cazul defrișărilor masive, pentru simplul motiv că nu există șosea!
- Așteptăm redefinirea noțiunii de „Stat agresor” pe care o vor face, desigur, specialiștii de la Consiliul Păcii, nu cei de la ONU!
- Urmăresc pe nepoții mei tot așa cum un controlor de zbor urmărește traiectoriile avioanelor pe ecranul radar. Rămân încordat în așteptarea aterizării cu bine.
- A ieșit, în sfârșit, fumul alb pe coșul Ministerului Educației. Avem ministru! Deacum încolo, nu mai chiulește nimeni! S-o credeți voi!
- Cred că suntem prea entuziaști în a-l sărbători pe Ion Creangă.
  Doar de la el a plecat bullying-ul la noi în școală (nu baba o bate pe găină în Punguța cu doi bani?).

Constantin BADEA

Zilele ACADEMIEI DE ȘTIINȚE TEHNICE DIN ROMÂNIA, a XXI-a ediție

La Cluj-Napoca am luat o porție de speranță

Nicolae VASILE, *editor senior*

A XXI-a ediție a Conferinței Internaționale "Zilele Academiei de Științe Tehnice din România-ASTR", care anul acesta s-a desfășurat la Cluj-Napoca, în organizarea Universității Tehnice din localitate, a prilejuit întâlnirea elitei tehnice românești, pe o temă de mare actualitate: Inteligența artificială în aplicațiile și științele inginerești. Lucrările prezentate și dezbaterile care au urmat au fost abordate cu seriozitatea unor instituții academice, departe de fantasmagoriile care fac deliciul mediilor sociale referitoare la acest subiect.

Inteligența artificială a reprezentat pentru specialiștii din domeniu, în ordine ctronologică: un vis, o țintă, o disciplină de studiu, un domeniu de cercetare-inovare, un vast volum de experimentări, iar acum a devenit, în sfârșit, o industrie. Îmi amintesc de perioada 1984-1989, când a funcționat și în România un Program Național de Roboți Industriali,

George Artur GĂMAN, este director general la INSEMEX Petroșani.

în care au fost implicate cele mai importante institute de cercetări, universități și intreprinderi industriale, care s-a finalizat cu realizarea unor roboți industriali, în faza de prototipuri. Aplicațiile acestora au avut loc la intreprinderile 23 August și IMUAB, pentru celulele de prelucrări mecanice, Semănătoarea și Autobuzul, pentru celulele de vopsitorie, toa-

Deschidere ZASTR - 2026 - Cluj Napoca

te din București. Ar fi urmat abordarea unor aplicații de montaj la Automatica, care fusese desemnată și ca viitor producător al roboților, la fabricația de serie. Partea de inteligență a acestor roboți a fost concepută de IPA București. Personal, din partea ICPE București, am fost coordonatorul realizării servomotoarelor aferente. De atunci a început programul de servomotoare fără perii, care ulterior s-au exportat în Germania, Italia, SUA, Israel etc. Exportul continuă și în prezent. Situația la care s-a ajuns în prezent în domeniul roboticii și a inteligenței artificiale în general, reprezenta pentru noi atunci doar un vis. Echipa națională care fusese desemnată prin Ordin al Ministrului Industriei Electrotehnice, Alexandru NECULA, Dumnezeu să-l odihnească, se întâlnea săptămânal, în ziua de joi. A durat timp de vreo 5 ani, la Institutul de Mașini Unelte București. Coordonarea o făcea Dragoș CÂRȚU, director științific, uneori, chiar directorul general, Aurel SANDU. Secretariatul comandamentului îl făcea Paul PENCIOIU, un foarte bun colaborator, pe care după revoluție l-am luat la ICPE. Programul de roboți industriali nu a murit prin venirea revoluției. El fusese oprit din primăvara anului 1989 de Elena CEAUȘESCU, care decretase că robotizarea, computerizarea etc. sunt mijloace de influență ale capitalismului în socialism, ca viitoare surse de șomaj.

Alegerea, atât a locului cât și a temei, pentru Zilele Academiei de Științe Tehnice din România, pentru anul 2026, a fost foarte potrivită având în vedere realizările din domeniul IT ale Universității Tehnice, dar și a firmelor din Cluj-Napoca, atît autohtone cât și cele care funcționează ca reprezentanțe ale unor firme internaționale de prestigiu. Proiectul noului Institut de Inteligență Artificială din cadrul Universității Tehnice reprezintă în sine un argument pentru abordarea cu încredere a domeniului în viitor. Dotările de cel mai înalt nivel finanțate în cadrul unui proiect european vor oferii celor circa 300 de cercetători condiții similare colegilor lor din țările dezvoltate. Secțiile conferinței, organizate în concordanță cu cele ale ASTR, oferă o imagine concludentă asupra tematicii lucrărilor prezentate cu ocazia evenimentului.

După cum se vede și din titlul conferinței, care cuprinde binomul aplicație-inginerie, precum și denumirile secțiunilor care se referă la mecanică, electrotehnică, energetică, construcții, transporturi, chimie, materiale, mine etc., sunt domenii aflate în afara grupului automatică-calculatoare-comunicații, despre care am fi tentați să credem că ar monopoliza problematica pusă în discuție. Evenimentul organizat la Cluj-Napoca devine foarte oportun și este menit să răspundă la un fake-news răspândit plenar în mijloacele de informare în masă, și anume, că inteligența artificială ar fi bună doar pentru a face lecțiile în locul elevilor, a picta în locul pictorilor, a face filme în locul actorilor, a scrie în locul scriitorilor, a înfrumuseța pozele narcisiștilor etc. Comunicările au arătat cum utilizând inteligența artificială se optimizează structurile mecanice din construcții, utilaje, mijloace de transport, crește eficiența utilizării energiei în energetică, electrotehnică, transporturi, chimie, agricultură etc. și chiar în modelarea exploziilor, unde INSEMEX Petroșani a prezentat mai multe lucrări foarte interesante. De altfel, este de remarcat prezența unor lucrări de la alte institute de cercetare-dezvoltare, care cu toate condițiile vitrege existente, fără un sprijin guvernamental similar cu cel oferit universităților, au reușit să se adapteze la sălbatica economie de piață existentă în prezent, precum ICECON, ICPE, ICECHIM, toate din București, etc.

Însăși structura ASTR, chiar și a conducerii acesteia, ne conduce spre diversitatea de aplicații inginerești ale inteligenței artificiale, dintre membri conducerii, doar unul provine din tehnologia informației, prof. Nicolae ȚĂPUȘ, vicepreședinte, ceilalți provenind din domeniile aplicative: prof. Valeriu JINESCU, președinte, din mecanică, prof. Mihai MIHĂIȚĂ, președinte de onoare, din transporturi, prof. Polidor BRATU, vicepreședinte, din construcții, prof. Ioan VIDA-SIMITI, vicepreședinte, din industria materialelor. Este adevărat că, dată fiind viralitatea utilizării tehnologiilor informatizate, în limbajul curent când se vorbește de "firme de tehnologie" lumea se duce cu gândul doar marile firme de informatică. Nu mai gândește nimeni la automobile, vapoare, trenuri, avioane, semănători, tractoare etc.

Ce mi-a plăcut de data aceasta la Cluj-Napoca este faptul că pe fondul unei situații economice mai bune decât în alte zone, a început să se vadă bunăstarea și în oraș. Multe vile noi, chiar și blocurile noi arată mai bine decât în alte părți, hotelurile sunt bune, mijloacele de transport în comun relativ noi și bine întreținute. La Universitatea Tehnică, tinerețea prorectorilor și a altor factori decizionali este încurajatoare.

Secțiunile conferinței sunt următoarele:

1. **Mecanică tehnică**
2. **Inginerie mecanică**
3. **Electrotehnică – energetică**
4. **Electronică – automatică, tehnologia informației, comunicații, calculatoare și telecomunicații**
5. **Construcții, urbanism și ingineria transporturilor**
6. **Inginerie chimică, știința și ingineria materialelor**
7. **Ingineria petrolului, minelor și geonomiei**
8. **Cercetări interdisciplinare și transdiciplinare**

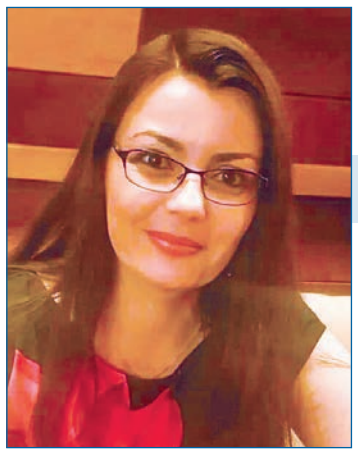
Dacă Zilele ASTR - 2026 au abordat o tematică la mare modă, am apreciat în mod deosebit și 3 lucrări, de un alt specific, despre istorie: Școala clujeană de metalurgia pulberilor-omagiu celor care au fost și celor care sunt, prezentată de prof. Ioan VIDA-SIMITI, în plenul deschiderii, Capacitatea inginerească-patrimoniu strategic al dezvoltării durabile, prezentată de prof. Vasile-Filip SOPORAN, în Secțiunea 8, și Reforma învățământului a lui Spiru HARET, prezentată de prof. Ecaterina ANDRONESCU, în plenul închiderii. Din acestea trebuie să învățăm că dezvoltarea durabilă înseamnă să faci pași înainte fără să pierzi ce au făcut alții în trecut. Altfel, rămâi doar cu o coajă de modernism pe care o înlocuiești de fiecare dată când apare altceva.

Cu această ocazie m-am bucurat de reîntâlnirea cu prof. Radu MUNTEANU, actualul președinte al Secțiunii Electrotehnică-Energetică a ASTR, o istorie vie a Universității Tehnice din Cluj-Napoca. Am fost onorat de colaborarea sa în cele 2 mandate de prodecan, cele 2 mandate ca decan și cele 2 mandate de rector, dar și amintiri plăcute din alte domenii. La Editura Mediamira, care îi aparține, am debutat ca scriitor de romane, cu Punctul de sprijin, apărut în anul 2000. Ne-am bucurat în trecut și de relația cu un prieten comun, filozoful Andrei Justin HOSU, Dumnezeu să-l odihnească. Discuțiile deosebit de profunde cu acesta apar în romanul Dominoul iubirii, apărut în anul 2015.

La Cluj m-a și plouat, pentru prima dată de vreo 3 luni. Doamne, fă ca "Ploaia de la Cluj" să cuprindă toată țara. La Cluj am luat o porție de speranță!...

Institutul de Inteligență Artificială Cluj-Napoca

Seri Metropolitane

Daniela BĂDESCU, *editor senior*

Odată cu primele adieri ale toamnei, s-a deschis o nouă stagiune a „Serii Culturale Românești” la Sediul Central „Mihail Sadoveanu” al Bibliotecii Metropolitane. Sub egida Uniunii Ziariștilor Profesioniști din România – Filiala „Cronica Timpului”, condusă de prof. univ. Nicolae VASILE, și în parteneriat cu Primăria Capitalei, trupa Teatrul NostruM’25 - UZPR, aflată sub coordonarea Marianei ANGHEL, a dat startul spectacolelor din acest sezon.

Dincolo de bucuria reîntâlnirii, aceste noi ediții au vibrat sub semnul neuitării, purtând amprenta inconfundabilă a proiectului inițiat de regretata fondatoare Rodica Subțirelu, a cărei moștenire spirituală este continuată astăzi cu aceeași dăruire profundă și dragoste pentru spiritul și valorile românești.

Luni, 21 septembrie 2026, la ora 14:00, timpul a părut să se oprească în loc pentru a deschide calea unei întoarceri tulburătoare către marii clasici ai scrierilor românești, acele spirite înalte pe care trecerea grăbită a anilor riscă uneori să le lase în umbră. Segmentul disertațiilor a adus în sală fiorul marii literaturi. O analiză profund nuanțată, prezentată de prof. Ioan N. ROȘCA, a redat publicului dimensiunea etică și forța civică din opera lui Alexandru Vlahuță, privit nu doar ca un scriitor de referință, ci ca un mărturisitor al destinului național prin paginile din „România pitorească”.

Emoția a atins apogeul în timpul expunerii susținute de prof. univ. Nicolae VASILE, care s-a aplecat asupra dramei cutremurătoare de la sfârșitul vieții lui George Coșbuc. În cadrul prelegerii, s-a vorbit despre singurătatea poetului zdruncinat iremediabil de pierderea prematură a unicului său fiu, Alexandru, o confesiune despre o suferință dincolo de timp care a unit tatăl și fiul în veșnicie.

Partea academică a serii s-a împletit firesc cu un program artistic plin de sensibilitate, unde cuvântul rostit a căpătat aripi prin dăruirea actorilor Doina GHIȚESCU, Mariana ANGHEL, Marilena CARAGHIAUR, Ana Maria CERCEL, Dana GIURGINCA, Marius HERȘCU și subsemnata, Daniela BĂDESCU. Textul poetic a vibrat profund, iar atmosfera a fost completată de recitalul muzical plin de culoare oferit de soprana Dana-Irina GÎJU și tenorul Cristian ZAHARIA, fiind urmat de acordurile pline de nostalgie ale chitării lui Cătălin PANĂ, care au atins corzile cele mai intime ale sensibilității celor prezenți.

Continuitatea firească a acestui demers cultural și jurnalistic s-a materializat vineri, 9 octombrie a.c., de la ora 17:00, printr-o nouă manifestare care a mutat accentul spre rafinamentul și efervescența perioadei dintre cele două războaie mondiale. Sub aceeași moderare atentă și caldă a lui Nicolae VASILE, președintele Filialei „Cronica Timpului” a UZPR, disertațiile din această a doua seară au ghidat publicul prin universul eleganței intelectuale interbelice. Personalitatea lui Eugen Lovinescu a fost evocată de către acesta, fiind evidențiat rolul de mentor pe care marele critic l-a avut în viața scriitorilor și poeților din epocă, modelându-le destinele literare. Prelegerea a readus în atenție atmosfera vibrantă a vremii, marcată de discuțiile polemice și dezbaterile aprinse din jurul modernismului. Un accent deosebit a fost pus pe o fațetă mai puțin explorată în mod curent, arătând că dincolo de activitatea de critic literar, Lovinescu a lăsat în urmă și o valoroasă operă de prozator.

În continuare, Liliana POPA a oferit o incursiune plină de farmec în universul intim al Cellei Serghi. Sub titlul „Esprit Vif”, prezentarea a readus la viață delicatețea și magnetismul autoarei „Pânzei de păianjen”, o scriitoare care a știut să picure poezie în fiecare pagină de proză.

Programul artistic al serii de octombrie a reunit pe aceeași scenă actorii trupei „Teatrul NostruM’25”. Debutul serii a aparținut chitaristului Ilie STOIAN, care a oferit publicului un moment de o rară intensitate emoțională, interpretând două melodii din creația proprie pe versurile pline de melancolie ale lui Zaharia Stancu, un dar muzical apreciat din plin de publicul care l-a răsplătit cu aplauze.

Seara a continuat în aceeași notă lirică, prin momentele poetice susținute de Doina GHIȚESCU, Mariana ANGHEL, Daniela BĂDESCU, Ana Maria CERCEL și Marius HERȘCU. Într-un dialog perfect al artelor, textul s-a îngemănat cu muzica interpretată cu atâta trăire de soprana Dana-Irina GÎJU și tenorul Cristian ZAHARIA.

Încheierea programului artistic a adus o savuroasă pată de culoare teatrală, în care Marius HERȘCU și subsemnata, Daniela BĂDESCU, am interpretat cu o fină ironie sceneta „Nu iese fum fără foc” de Matei Vișniec, publicul răsplătindu-ne cu aplauze călduroase.

Sala Bibliotecii Metropolitane s-a dovedit a fi neîncăpătoare pentru bucureștenii veniți să se bucure de aceste seri de poveste. Prin ținuta academică a vorbitorilor și frumusețea acestor momente, aceste întâlniri demonstrează că marile valori ale patrimoniului național nu aparțin doar trecutului, ci își păstrează întreaga actualitate în peisajul bucureștean.

Continuând această frumoasă tradiție, vă așteptăm cu drag la următoarea întâlnire din cadrul „Serii Culturale Românești”, ce va avea loc vineri, 13 noiembrie, la ora 17:00, în același spațiu ospitalier al Sediului Central al Bibliotecii Metropolitane București din strada Tache Ionescu nr.4.

George G. Daragiu
Șocul Trecutului. Fapte din istorie
Volumul II (ianuarie 1965 decembrie 1989)
Editura Magic Print, Onești, 2025

Gabriel GHERASIM

După ce, în anul 2023, publica un prim volum sub titlul, incitant, Șocul Trecutului. Fapte din istorie, acoperind perioada dintre instalarea, în martie 1945, a guvernului condus de dr. (în drept) Petru Groza și decesul lui Gh. Gheorghiu-Dej, peste două decenii, scriitorul, jurnalistul și istoricul, George. G. Daragiu ne oferă acum continuarea lui firească.

Noul volum, care prelungește înșiruirea de fapte până în decembrie 1989, urmează, firesc, metoda celui anterior, de a prezenta un material bogat, cules cu răbdare din presa vremii, prezentat în ordine cronologică în raport cu lunile anului. De fapt, ni se prezintă o suită de fapte, însoțite arareori de mici comentarii cu tâlc, dintre cele mai diverse, privind atât marea istorie aparținând elitelor vremii, cât și ceea ce Nicolae Iorga numea, undeva, „istoria țării prin cei mici”, deci de la marile evenimente politico-diplomatice până la cele izvorâte din banalul cotidian, toate trecute prin prisma gândirii unui om care le-a trăit nemijlocit. Și pentru că orice selecție ar fi subiectivă, vom evidenția, pentru început, câteva fapte din lumea scriitoricească, atât de familiară autorului. În mai 1965, Ana Blandiana, departe de vremurile în care motanul sclifosit Arpagic stârnea suspiciuni cenzurii, vedea în tinerii care mergeau să lucreze pe șantierele patriei socialiste “oamenii de frunte ai istoriei noastre contemporane”. Peste un an, aceeași poetesă este prezentă pe prima pagină a Scânteii cu poezia Istorie, alături de mai consacrații Constantin Chiriță, Paul Anghel și... Violeta Zamfirescu. În ianuarie 1973, organul central al Uniunii Tineretului Comunist găzduia poezia Partid, semnată tot de Ana Blandiana, din care vă oferim o mostră: „Candoarea scrijelată de mâna ta lucid,/ În ochii mei dramatic deschiși spre mâna ta,/ Oricâte mâluri s-ar sedimenta,/ nu-mi voi putea șterge./ Candoarea ca un rid,/ Va măsura maturitatea mea, partid!”. În august 1965, Ion Brad lucra, printre alții, din greu pe ogorul poeziei patriotice, născând stihuri de genul „Țară de culmi cutezate, semețe,/ De amiezi logodite-n azur cu câmpia,/ Stemă îți facem din frumusețe,/ Republică Socialistă România!”. Peste ani, doi tineri poeți îi țineau isonul, Radu Cârneci cu Odă Partidului Comunist Român și Doina Uricariu, cu Noi alegem o Țară, noi rodim un pământ. Cu prilejul alegerilor pentru Marea Adunare Națională din 9 martie același an, 1973, anticipabilul Corneliu Vadim Tudor publica poemul Frumoasă țară în alegeri. Valentin Hossu-Longin publica, la debutul anului 1973, un volum de reportaje scrise în spirit militant, Țara Lotrului. Cam tot pe atunci, cotidianul România Liberă este decorat de N. Ceaușescu cu Ordinul Steaua Republicii Socialiste România cl. I, iar redactorul șef, Octavian Paler, scria cu acest prilej de „un neînfricat bărbat, un mare patriot și strălucit militant revoluționar, Dumneavoastră, tovarășe Nicolae Ceaușescu, împliniați 25 de ani într-una din închisorile unde țara fascistă întemnițase împreună cu luptătorii comuniști și umbra lui Bălcescu, și cea a lui Tudor Vladimirescu, a lui Horea, dureri seculare și visurile cele mai sfinte de libertate și dreptate ale neamului nostru”. Viitorul revoluționar și proprietar la Cetate, Mircea Dinescu, publica poezie patriotică, la ceas aniversar, impresionat până la lacrimi de statuia gornistului din `77, participând pe urmă la un recital de poezie patriotică alături de tinerii, pe atunci, colegi de breaslă Mircea Florin Șandru, Niculae Stoian, Dinu Flămând și Dorin Tudoran și fiind nelipsit de la Serbările Scânteii Tineretului din același an, 1976. Când, în ianuarie 1980, este serbată fastuos ziua de naștere a lui N. Ceaușescu, scriu osanale în presa de tineret Cornel Nistorescu, Marius Tupan, George Țărnea, Dan Mutașcu, Ștefan Mitroi.

Fostul dictator N. Ceaușescu, factotum în epocă, apare, de altfel, recurent în paginile lucrării de față. Acesta ține ample cuvântări, precum cea de la Uzina „1 Mai” din Ploiești, privind dezvoltarea economiei naționale în perioada 1966-1970, ori beneficiază, sub privirile altor potentați comuniști, de unul dintre primele spectacole omagiale, cel organizat la Teatrul de Stat din Brașov în ianuarie 1967. Peste un an, dictatorul invita membrii corpului diplomatic acreditați la București la un dineu în incinta Palatului Consiliului de Stat și la o partidă de vânătoare în pădurea Albele din proximitatea Capitalei, ocupație sângeroasă foarte populară printre membrii nomenclaturii comuniste și nu numai. Aprecierile

internaționale nu mai contenesc la adresa liderului României socialiste. Universitatea din Buenos Aires conferă, în martie 1976, titlul de doctor honoris causa atât lui N. Ceaușescu, cât și soției, Elena, proaspăt aleasă membră a celui mai înalt for științific al țării, Academia Republicii Socialiste România. Iar peste doi ani aceeași academiciană, absolventă a patru clase primare, devenea Membru de Onoare al Academiei de Științe a Statului Illinois (SUA). În iunie același an este amintită, firesc, celebra vizită a cuplului Ceaușescu în Marea Britanie, unde sunt plimbați de către Regina Elisabeta a II-a cu nu mai puțin faimoasa ei caleașcă. Cultul personalității nu mai cunoaște limite la începutul anilor `89 – Olimpiu Matichescu de la Institutul de Istorie al Partidului Comunist Român scrie, cu nonșalanță, despre reorganizarea în 1939 a Uniunii Tineretului Comunist de către ... N. Ceaușescu, iar spectacole faraonice organizate pe stadioane, precum cel din 20 august 1988, premergător aniversării zilei naționale (23 august), amintesc prin grandoare de cele nord-coreene de ieri și de astăzi.

De asemenea, Ion Iliescu, printre șefii noștri de stat surclasat la capitolul longevitate doar de Regele Mihai I, este adesea amintit rostind cuvântări și oferind indicații prețioase tineretului de-a lungul unei cariere promițătoare în partid. Așa s-a întâmplat la Conferința Națională a Uniunii Tineretului Comunist din februarie 1968 ori, în iunie același an, în aceeași calitate de prim-secretar al Comitetului Central al UTC. În noiembrie, de astă dată ca ministru pentru problemele tineretului, același personaj participa la primul Simpozion care reunea cercetătorii specializați în domeniu din întreaga țară, iar în aprilie anul următor prezenta o informare la Conferința Națională a Uniunii Asociațiilor Studenților din România. Mai puțin relevanți atunci, dar cu cariere postdecembriste de răsunet, mai apar în paginile acestei cărți Adrian Severin, secretar al Uniunii Tineretului Comunist la Liceul Mihai Viteazul din Capitală, viitor ministru și europarlamentar, Adrian Vasilescu, etern angajat al Băncii Naționale a României, pe atunci profund ancorat în presa patronată de Uniunea Tineretului Comunist, autor al unor „memorabile” interviuri cu Nicu Ceaușescu, Rodica Culcer, jurnalistă combativă, pe atunci vice-președintă a Asociației Studenților de la Facultatea de Limbi Germanice din Universitatea București (noiembrie 1973) și Victor Atanasie Stănculescu în momentul, august 1979, când este înaintat la gradul de general-locotenent de către N. Ceaușescu.

Dar despre ce mai scria presa acelor vremuri? Mai întâi despre cei mai corupți funcționari, cei de la spațiul locativ din marile orașe, care pot fi mituiți extrem de ușor (ianuarie 1966), despre popularitatea rubricilor care criticau neregulile din comerț, barurile, trândăvia, furtul (octombrie 1972) și last but not least despre bișnița care lua proporții îngrijorătoare coextensiv dispariției unor mărfuri de pe piață (iulie 1978). Alte fapte memorabile – în zilele de 5 și 6 martie 1977 nu apar ziare, una dintre urmările nefaste ale cutremurului din data de 4, iar Matilda Pascal câștigă prima ediție a Concursului Muncii, Tinereții și Frumuseții, organizat de Comitetul Central al Uniunii Tineretului Comunist în octombrie 1979, pe atunci operatoare chimistă fruntașă la Fabrica de Fibre Sintetice din Iași, mai cunoscută acum publicului larg ca interpretă de muzică populară sub numele de Matilda Pascal-Cojocărița.

Acestea ar fi doar câteva dintre faptele din istoria recentă interesante pe care autorul ni le propune spre rememorare. Și, pentru că avem de a face cu o carte-instrument de lucru, recomandăm, în final, autorului, ca la o viitoare ediție să o întregească cu un indice de nume și, de ce nu?, cu o listă a abrevierilor folosite abundent în text, curente în epocă, dar devenite obscure pentru generațiile mai noi de cititori.

Pierdem Pariul lui Pascal?...(2)

Nicolae VASILE, *editor senior*

În România, viața din ultimul deceniu al secolului XX s-a derulat mai mult sub influența schimbărilor politice care avuseseră loc în anul 1989 decât sub cea cauzată de globalizarea informatică care îi afecta pe toți locuitorii planetei. Revoluția internetului și deschiderea granițelor îi făcea pe tineri să se gândească mai mult la asimilarea mijloacelor de adaptare la noua situație decât la studierea profundă a disciplinelor fundamentale, așa cum o făcuseră generațiile anterioare lor.

Motto:

Democrația fără educație se transformă într-o dictatură a prostiei.

(Nicolae VASILE)

Copiii puneau mult mai mult suflet în învățarea limbilor străine și utilizării calculatoarelor decât în discipline precum matematica, fizica, chimia etc., ca să nu mai vorbim de cele umaniste, istorie, filologie, filozofie, geografie etc., care își pierduseră aproape total aderența.

Acest curent utilitarist din învățământul românesc se bucura și de un suport politic, ținta urmărită fiind cea de aderare la Uniunea Europeană, unde modelul dominant era cel finlandez. Acesta presupunea reducerea la minim a eforturilor elevilor. Îmi amintea de ceva din școala primară care se chema să învățăm tabla înmulțirii cântând. Acest model este perfect pentru crearea de mediocrități, mult mai necesare la scara de masă, comparativ cu un număr redus de vârfuri care să câștige olimpiadele naționale și internaționale.

Noua abordare a învățământului mai corespundea și cu poziția părinților, care descumpăniți de dezechilibrele apărute pe piața muncii, unde noile cerințe nu se potriveau deloc cu pregătirea remanentă a lor. Astfel, ei nu-și găseau decât o minimă disponibilitate pentru îndrumarea copiilor. Ca și copiii, și părinții mergeau tot pe principiul minimului efort, doar că pretențiile le-au crescut corespunzător cu ce vedeau ei că se întâmplă prin alte părți. Se dorea să muncim ca-n est, dar să câștigăm ca-n vest. Se întâmpla un fenomen ușor de explicat, dar greu de acceptat, anume, se globalizau pretențiile și se minimizau eforturile, ceea ce în timp a condus la ratarea multor ținte personale și la apariția unei frustrări sociale. De aici până la nostalgia după fostul regim nu mai era decât un pas.

Și ca să se închidă cercul mediocrităților nemulțumite perpetuu, ajungem și la sindicate. Provenite din nemulțumiții de dinainte de 1989, majoritatea fluturând și o doză de falsă dizidență care dădea bine, și din mulțumiții de altădată, dar care n-au putut ține pasul cu regulile noului regim transformându-se în noii nemulțumiți, și din cei care voiau să aibă putere, dar fără să-și asume responsabilitatea politică. Toate aceste categorii au devenit masa de manevră a tuturor aventurierilor politici care au fost și vor mai fi în această tristă țară.

Când spunem de mediocrități nu înseamnă neapărat ceva peiorativ, în fond termenul vine de la cuvântul mediu. După schimbarea de regim politic evoluția economică a țării a fost evident pozitivă și asta s-a transmis și în societate. Clasa săracilor a evoluat spre clasa medie, iar cei de mijloc de dinainte au trecut spre clasa îmbogățiților. Problema de climat social a României, precum și a altor țări foste comuniste, este că această clasă medie a noastră nu s-a debarasat de comportamentul fostei clase din care provenea, adică de cea a săracilor, și a rămas cu vechiul obicei de a se văita permanent, de cele mai multe ori și fără vreun motiv real. În țările dezvoltate forța economică și socială o dă clasa de mijloc, dominantă prin număr, care își trăiește sincer situația de satisfacție economică, pe când la noi, aceeași clasă, se manifestă nesincer printr-o continuă nemulțumire care se manifestă prin văicăreli de tot felul, creând un stres social greu de suportat, cu trimiteri comparative, nepotrivit alese, la situația din vremea comunistă.

Înainte, circa 70 % din populație era nemulțumită, astăzi cam tot așa. Însă:

Atunci nemulțumirile erau de genul că nu au primit gratuit de la stat apartament cu trei camere, ci doar cu două; că îi va veni rândul la mașina Dacia abia peste șapte ani și el spera la cinci; că ar fivrut să meargă în excursie în Bulgaria în fiecare an, dar nu putea decât o dată la trei ani etc.

Astăzi nemulțumirile sunt că are doar o locuință, iar alții au și casă de vacanță la munte, la mare sau chiar în străinătate; că face doar un concediu pe an în Bulgaria, iar alții fac chiar și trei concedii dintre care cel puțin unul într-un paradis turistic; că are mașină normală pe când alții au SUV etc.

De neînțeles este faptul că nemulțumirile de azi, mai nejustificate comparativ cu cele de dinainte, se manifestă mult mai violent, iar asta rezultă din libertățile de manifestare și mijloacele care astăzi sunt și înainte nu erau. Acest val de nemulțumiri sunt preluate și promovate politic în cele mai multe cazuri.

*

Și El, personajul nostru fictiv, trăia în această atmosferă, ca toți ceilalți. Din cauza nemulțumirilor de care vorbeam mai sus, parcă tot poporul român voia să plece din țară!... Tristă țară, tristă epocă!... Culmea este că cei care plecau, după ce ajungeau acolo unde au visat, manifestându-și zgomotos entuziasmul pentru ce au găsit, aveau, și au în continuare, pretenția să fie ajutați de cei, mai amărâți economic, care au rămas în țară.

- Ei, cum este cu școala?... Merg lucrurile așa cum te-ai așteptat?

- Și da, și nu. Da, pentru că este un liceu bun, este o atmosferă serioasă; nu, pentru că este ceva caracteristic întregului învățământ românesc, un amestec de valori care nu pot avea aceeași țintă. Atenția tuturor este îndreptată spre cei câțiva olimpici internaționali, care aduc faimă liceului, dar masa mare de copii, foarte valoroși, că altfel nu ar fi putut ajunge acolo, sunt lăsați la liberul arbitru. Poate, pentru aceștia, momentul reprezintă o bună școală de a se descurca în viață. Deocamdată, nu am o țintă clară.

- Și, ce ai de gând în această situație?

- Iată că deja am și greșit aprecierea!... O țintă tot am. Să îndeplinesc condițiile ca la sfârșitul liceului să fiu admis într-o universitate străină bună. O astfel de diplomă ar reprezenta o bună șansă de a intra într-o mare firmă străină.

- După știința mea, mai trebuie îndeplinite și alte condiții. Concernele internaționale mai apreciază, știu ele cum, și abilitățile sociale, capacitatea de a lucra în echipă, cunoașterea limbii respective etc.

- Știu, și o să fac eforturi în acest sens. Un lucru bun, va fi dobîndirea din timpul liceului, a limbajelor informatice necesare pentru activități cât mai diverse.

- Nimic pe latura sentimentală!... Văd că nu ai niciun gând legat de o viitoare familie!...

- O să vină timpul și pentru aceasta. Toate la vremea lor!...

- Să știi că un rateu în viața sentimentală anulează toate celelalte rezultate, oricât de spectaculoase ar fi ele. Dumnezeu l-a binecuvântat pe Noe și pe fiii săi și le-a zis: „Creșteți, înmulțiți-vă și umpleți Pământul!” (Geneza 9, Facerea). Nu a spus nimic de găsirea unor cariere cât mai avantajoase.

Universitatea TERRA (I)

TABU – OMUL

Un influencer de rang înalt, SERGIU NICOLAESCU

Santuzza TĂLMĂCEANU DINESCU *realizator tv, membru UZPR/UCIN*

SANTUZZA TĂLMĂCEANU-DINESCU: Se spune că românul s-a născut poet. Mă bate gândul să susțin că românul s-a născut chiar artist. Prin natura profesiei din Televiziune, când la filmări luam legătura cu mulți oameni, din toate categoriile sociale, am avut ocazia să observ comportamentul lor în momentul în care le propui să discuți ceva sau observă că sunt filmați. Femeile își aranjează baticul sau pălăria de soare și afișează un zâmbet întrebător. Bărbații își îndreaptă pălăria, își corectează ținuta și răspund la întrebarea pusă, completând cu un anume gest al brațului. Avem actori remarcabili, unii chiar fără studii la institut, precum și muzicieni ca pianistul și compozitorul Roman Vlad, care a interpretat rolul lui Richard Wagner în serialul Wagner. O perioadă a fost director artistic al Teatrului Scala din Milano. Seria regizor și actor deschisă de Liviu Ciulei a continuat cu Geo Saizescu și valorificată de Sergiu Nicolaescu, care a excelat apoi și ca scenarist. Regizorul Francisc Munteanu a descoperit în persoana inginerului Sergiu Nicolaescu un „zăcământ" de talent, dându-i imediat un rol în filmul lui de mare succes, „Pistruiatul". Cu precizia inginerului și cu imaginația stimulată de scenarii inspirate din opere literare sau din diverse întâmplări ori evenimente, Sergiu Nicolaescu a construit o nouă „cetate" a filmului românesc. Patruzeci și opt de producții numai în țară, de o diversitate tematică și de interpretare.

Ultima noapte de dragoste

GEORGE VLAICU: Cred că nu exagerez dacă afirm că maestrul ne reamintește, cu finețe, faptul că suntem bărbați, puternici, că trebuie să înfruntăm (și) situații grele. Sergiu Nicolaescu este, în felul lui, un recordman. Sute de kilometri parcurși călare, la filmări, executantul unor sărituri primejdioase în momente în care acțiunea filmului, foarte dinamică de altfel, o cere.

Un comisar acuză

Trebuie să amintim de prezența lui în ring, la un meci de box, din filmul „Ringul", dar și de momentele în care mânuiește sabia, singurul argument la care „răspunde" lumea și se lasă convinsă.

S.T.-D.: Informația pe care o oferă maestrul Nicolaescu este impresionantă, nu numai prin idei, ci și prin miile de cadre de la decupaj, în care sunt combinate cele de atmosferă cu detalii ce-ți surprind atenția. Atmosfera este aceea de spirit românesc. Esența dramatică a sufletului nostru capătă valențe de artă, învăluită cu atenție de harul neamului, de a spune o vorbă de duh sau de a face haz de necaz. Viața trebuie să învingă. Când ne cuprinde nostalgia absenței acestui „monstru sacru", catalogat valoric ca al treilea din lume, ne vom mângâia cu replicile sale, rămase atât de populare: „Un fleac, m-au ciuruit!" (Cu mâinile curate); „Altă dată, să nu mai tragi cu arme pe care nu le cunoști. Era să mă nimerești! Păcat de pălărie, era nouă!" (Duelul). „Vrei să faci ceva pentru mine? Cheamă un taxi! (Revanșa); „Il pleut sur la ville comme il pleut dans mon coeur" („Orient Express").

G.Vl.: Alegerea actorilor, precum și a modului de lucru, foarte sever la filmări, a fost judicios hotărâtă, având în vedere că existau mulți și din diverse generații, și fiecare cu personalitatea lui.

Zile fierbinți

S.T.-D.: Da. De la statură la atitudine, expresia chipului sau vorbirea, care îți stârnesc admirația și curiozitatea. Într-un București al anilor postbelici, în care se atacau magazinele cu bijuterii și se jefuiau trenurile cu ajutoare pentru săraci, noul comisar-șef, Roman, face imprudența să accepte o întâlnire cu un grup de escroci, fără a se sfătui cu subalternul lui, comisarul Miclovan. Escrocul: „Domnule comisar, noi vă înțelegem că după război, oamenii are arme, au devenit cam repezi de mână și trage. De ce să aveți dumneavoastră, om de-al nostru, din popor, dificultăți în profesiunea carierei? Un wissky? Șampanie? Noi suntem ceea ce suntem și ne place să lucrăm curat, fără crime!"

G.Vl.: Nici același teritoriu, nici frumoasa limbă română, nici predicile preoților nu mai reușesc să deschidă ochii conaționalilor noștri pentru faptul că suntem o comunitate, o mare familie, am putea spune, de care ar trebui să fim răspunzători.

S.T.-D.: Așa se face că un biet degenerat fizic, Piticul, este regele cerșetorilor. Comisarul Moldovan: „Măria ta, dacă nu-mi dai informațiile cerute, îți distrug toată rețeaua!" Recurge la amenințări, firești, de altfel.

G.Vl.: Mari oameni de afaceri, cărora le-a surâs norocul, afirmă, în ciuda unei vieți luxuriante, că societatea nu este, la ora actuală, cum ar trebui să fie. Desigur că nu întâmplător se spune că „vai de poporul care-și aruncă bătrânii la coș!". Suntem unul dintre ele și continuăm să expunem anumiți oameni unor judecăți nedrepte, cu toate că nu au săvârșit fapte de violență, reprobabile!

Duelul

S.T.-D.: Supraviețuind unor jocuri de natură armată din închisoarea ce-i devenise „casă” la schimbarea de regim, la eliberare face un pas de necrezut! Incredibil, este vorba despre comisarul Moldovan. Răspunzând chemării lui Goldberg, și el fostă victimă a închisorii, pleacă în străinătate, participă la jocul ruletei și are șansa să rămână în viață. Jocul este mult mai dur, ruleta este încrucișată, pistolul fiecăruia este îndreptat spre tâmpla celuilalt partener. În final, comisarul îl pedepsește pe fostul director al închisorii, devenit mare patron al cazinoului respectiv.

Supraviețuitorul

G.Vl.: Cât de tensionată este atmosfera din finalurile filmelor lui, ce trăiri putem remarca în ochii actorilor aflați față în față cu regizorul, el însuși interpret! Reține și acum mirarea unei actrițe din străinătate legată de severitatea cu care lucra Sergiu Nicolaescu, dar, în același timp, îl admira și respecta!

S.T.-D.: Era felul lui bărbătesc de a ne da încredere. Ne-a iubit mult acest OM. Consideră „OSÂNDA” că are cel mai cutremurător mesaj. Complex, cu ramificații surprinzătoare care duc spre alte deschideri. Sunt neașteptat de dureroase transformările de atitudini, de gândire și de sentimente. Fațetele vieții se schimbă neașteptat și soldatul Manolache cade victimă propriei imprudențe și unei mândrii justificate de suferințele din război, dar de nesuportat de invidia celor din jur.

Osânda

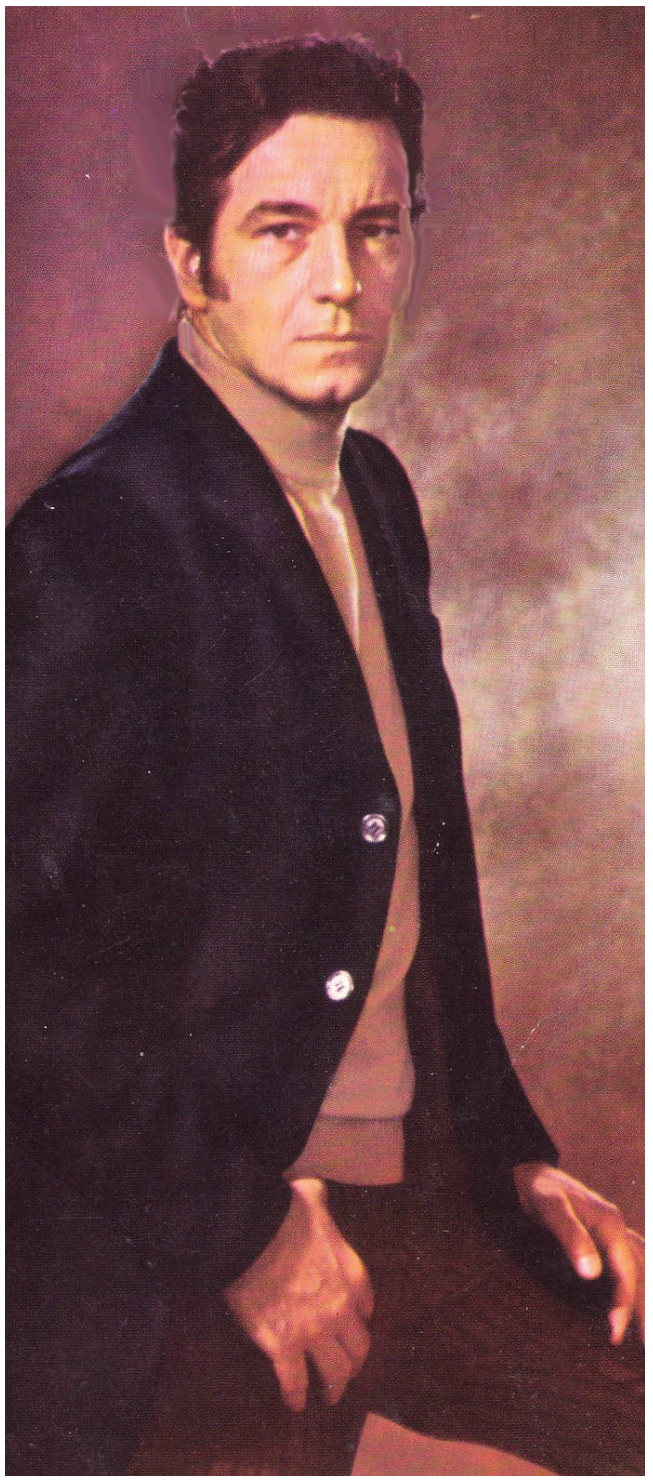
G.Vl.: Fiecare dintre noi dorim să-i revedem anumite filme pentru că ne-au plăcut, fără să știm de multe ori motivul exact. Trebuie să recunoaștem că Nicolaescu ne captează și ne cucerește atenția și prin frumusețea peisajelor, prin eleganța interioarelor, dar și a costumelor sau prin bogăția ambianțelor exterioare.

S.T.-D.: Aș aminti trei „pietre de hotar moral”: mai întâi cele două filme aflate la distanță de patru secole, ca subiecte: „Nemuritorii” și „Lupul” (2012 – regia Bogdan Mustață, producție în care Sergiu Nicolaescu a fost rugat insistent să participe ca actor, fiind și ultima lui apariție). Fiecare dintre noi trebuie să tragem o concluzie fermă asupra unei anume severități aplicate conduitei aflate între tradiție și modernitate. Ar fi mare păcat de sacrificiul făcut cândva de lumea artistică să se destrame în noua societate fără repere clare de educație, cultură, cunoaștere a elementelor de credință milenară. Aparența de vulgaritate din „Lupul” a fost pentru Bogdan Mustață o cale rafinată de comunicare, ce pătrunde dureros dar lin în sufletele noastre. Cred că și acesta a fost încă un motiv pentru care maestrul Sergiu a hotărât să fie prezent.

Nemuritorii

Între cele două momente a fost realizat „Orient Express”, cea de a treia „piatră de hotar moral”. Averea unui bărbat aflat la capătul vieții, prințul Morudzi, este cel mai potrivit dar răsplătitor și salvator al tinerei Ana, care-l iubește și, nedorind să aparțină unui alt bărbat, se sinucide! Înțelegem că obiceiurile și mentalitățile ar trebui să se supună, în cazuri de asemenea frumusețe, sentimentelor legate de iubire.

Orient Express

(va urma)

We are Art

povestea unei trupe independente

Florentin STRECHE

De la dialogurile Greciei antice la comedia lui Cehov și la universul Micului Prinț, We are Art își formează identitatea din întâlniri, formule de joc și povești adresate unor publicuri diferite.

De la dialogurile Greciei antice la comedia lui Cehov și la universul Micului Prinț, We are Art își formează identitatea din întâlniri, formule de joc și povești adresate unor publicuri diferite. O trupă independentă înseamnă repetiții și reprezentații, precum și disponibilitatea de a lucra împreună, de a împărți responsabilități și de a căuta un drum propriu într-un peisaj teatral cu multe oferte și ritmuri. We are Art, înființată în 2021, pornește tocmai de la această întâlnire dintre oameni și

preocupări comune. În spatele fiecărui proiect se află artiști completi (atât actori, cât și regizori, scenografi și dramaturgi). Se află întâlniri, întrebări și decizii care dau formă unei identități artistice Primul reper al parcursului a fost Symposium, cu șase figuri ale Greciei antice — Phaidros, Pausanias, Aristofan, Eryximah, Agathon și Socrate — care se întâlnesc într-un cadru însoțit de muzică live și de o atmosferă dionisiacă, în conversații despre iubire, dorință și felul în care oamenii încearcă să dea sens experiențelor lor. Războiul sexelor pornește de la două texte de Cehov, Cerere în căsătorie și Ursul, transformate într-o confruntare comică între personaje și temperamente. Distribuția îi reunește pe Gabriel Zaharia, Cezar Costache, Diana Lanțoș, Ana Monica Vîlcu și Gabriel Catană. În Portretul

lui Dorian Gray, după Oscar Wilde, trupa se apropie de un univers cu altă temperatură: Londra secolului al XIX-lea, fascinația pentru frumusețe și coborârea treptată a personajului titular de la inocență la decadență. Distribuția îi reunește pe Gabriel Catană, Diana Lanțoș, Gabriel Zaharia, Cezar Costache și Ilinca Ciochia; producția și regia sunt atribuite Asociației We Are Art.

O altă direcție este teatrul pentru publicul tânăr și pentru familii. În Micul Prinț, după Antoine de Saint-Exupéry, We are Art își propune să aducă în prim-plan inocența copilăriei, prietenia, singurătatea, iubirea și responsabilitatea. Întâlnirea de la FestVol a adus povestea Micului Prinț într-un cadru cu o temă aparte. Festivalul Internațional de Film Ecologist „Natura în Obiectiv” s-a desfășurat la Voluntari, între 19 și 23 octombrie

2026, la Casa de Cultură, cu filme despre natură și activități educative pentru copii. În acest context, spectacolul trupei a adus teatrul în mijlocul unei întâlniri dedicate învățării și curiozității celor mici. Povestea lui Saint-Exupéry a oferit publicului un alt fel de călătorie: una prin relații, atașamente și felul în care privirea copilului poate redeschide lumea. Distribuția: Gabriel Catană — Micul Prinț; Gabriel Zaharia — Aviatorul; Șerban Melnic — Vulpoiul, Încrezutul și Lampagiul; Cezar Costache — Regele, Omul de afaceri și Geograful. Regia a fost semnată de Ana Monica Vîlcu și Cezar Costache. Micul Prinț, prezentat la FestVol, adaugă acestei povești colective o notă de sinceritate și vulnerabilitate: pe scenă, actorii au adus „o bucată din copilul din noi”, iar întâlnirea cu publicul a prelungit povestea dincolo de reprezentație. e a spune povești împreună.

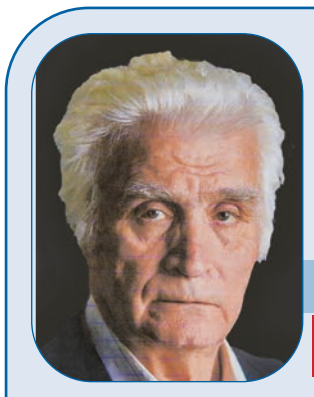
Ana Monica Vîlcu, la acest festival, a fost prezentă ca regizor al piesei, dar și ca moderator al unor interacțiuni cu micii spectatori, și alături de critici de film consacrați, în juriul profesionist care a acordat premilie, mai puțin pentru marele premiu al festivalului - Grand Prix, acordat de-un juriu alcătuit din tineri din școlile din Voluntari.

În București, Mojo Comedy Club reprezintă unul dintre spațiile în care trupa și-a prezentat spectacolele. O asemenea scenă apropiată de public favorizează contactul direct, în care energia jocului și reacția sălii sunt vizibile de la o reprezentație la alta. Pentru o companie independentă, fiecare întâlnire de acest fel contribuie la construirea unei comunități de spectatori și la conturarea

unui repertoriu amplu. We are Art rămâne, astfel, un nume care vorbește despre un proiect aflat în devenire: unul ce presupune colaborare, curaj de a încerca și bucuria de a împărtăși experiențe unice.

„Poezie și filosofie”

O carte versificată care dezvăluie forța și autenticitatea interioară a inginerului Corneliu C. Cristescu

Vergil COJOCARU - COVER *editor senior*

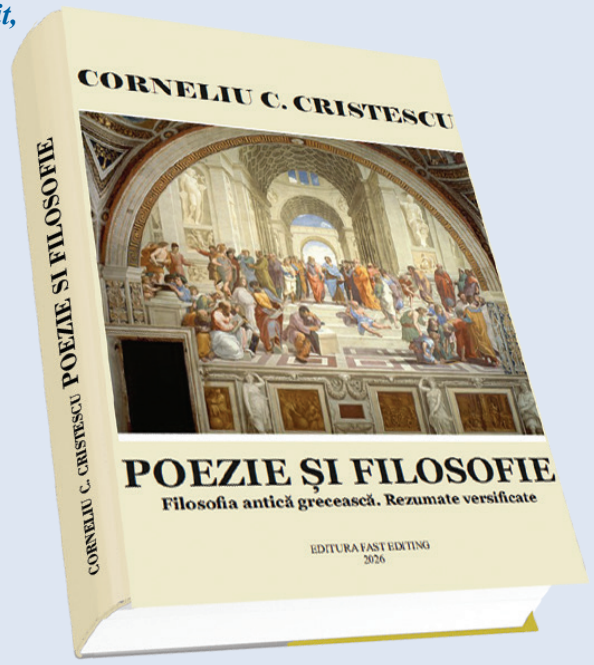
Cugetare: ***„Ca să aprinzi lumina trebuie să fii candelă” (Anonimul flămând-ului tău).***

Lansarea cărții „Poezie și filosofie” (rezumate versificate – filosofia antică grecească), al cărui autor este Corneliu C. Cristescu, a lăsat în sufletul meu de ființă spirituală încarnată în materie, „țărână”, atâtea implicații științifice și poetice, care m-au impresionat, trăind cu intensitate procesul de desăvârșire a vocației autorului și de consolidare a unei atitudini de apreciere și respect independente ale subsemnatului, Cojocaru Vergil-Cover, pictor și cronicar al evenimentelor cultural-artistice contemporane. În textele scrise versificat despre filosofi antici greci se întâlnesc forme de exprimare ce se armonizează și se întrepătrund, expresii ce se creează între ele și își răspund, urniri de armonii stilistice, care nu au nici început, nici sfârșit, o plăcută și vie urnire care, ca cititor, te străbate fără a întâlni împotrivire. Toată cartea este o artă literară individualizată și intelectualizată.

Filozofi antici greci și-a lor filozofie rimată în poezie

Filozofii antici sub fruntea C.C. Cristescu s-apleacă.
Ai reușit din vechea umbră-a morții
Valoarea lor s-aduni azi pân' la noi.
Pe cei de mult plecați, tu îi aduci înapoi.
Ce versuri și ce ritm sub fruntea ta cerească,
Prin care-ai înviat mulți filozofi străini.
Ani multi în chibzuință, ai dus o viață aspră,
Dar rezumate-n versuri ai reușit s-aduni.
Sunt mii și mii de ani... istoria a așteptat
Ca să învii savanții care au decedat.
Romanul tău versificat e-un cântec blând, iubit,
Prin care-ai înviat savanții ce-au murit.
Fiecare vers e-un drum al marelui trecut.
Necunoscutul ți-a vuit în jur, dar nu te-ai rătăcit
Cartea ce mi-ai dăruit rămâne-o frumoasă strigare
Care m-ajută-n fiecare zi pe-a vieții cărare.
Ne-ai demonstrat prin versuri că-n timpul nesfârșit
Au existat savanți într-un trecut sfințit,
Care purtând cordoane de lumină
Au arătat, scriind, că viața este bună.

REFREN:
Chiar de voi trăi în viață
Triste nopți de risipire,
Cel ce-ti răsfoiește cartea
Simte în casă iubire
Glas de sfântă izbăvire
Veșnicia și splendoarea...
Și lumina ce-ți dă cartea.
Într-o bucurie adâncă.
A ta exprimare sfântă
Pe toți cititorii - încântă.
„Filozofie, și prin poezie...”
Pare-o gândire amurită,
Dar e-o plăcută bucurie
A unei vremi trecute, părăsită,

Pe care Doru Corneliu C. Cristescu
S-a îngrijit și-a încercat s-o dreagă
Scriind plăcut ca lumea s-o-nțeleagă
Că viața este vie și-ngrijită;
DE-UN INGINER POET EA ESTE PREMINDĂ
CARE-A FĂCUT „GRĂDINA ARTELOR” MOARTĂ
SĂ PRINDĂ-O NOUĂ VIAȚĂ. INTRÂND PE-O NOUĂ „POARTĂ”,
DE OAMENI DE CULTURĂ, CU DRAG ESTE PRIMITĂ.
Corneliu C. Cristescu făcu din vechi o minunăție
Pe care cu talent o-ntinse pe hârtie
Pe care eu am pus-o-acas’ pe masă
Cu dragoste și dor, de-a sta mai mult acasă.

REFREN
Numai oameni culți și buni
Cu mâini harnice și minte iscusită
Reușesc, dar nu ușor să facă minuni
Pe care să le-așterne-’ntr-o carte măiastră.
Privirile prin bezna trecutului spre filozofi ațintite
Au apărut în carte, promise și-atât făgăduite.
De atâta mulțumire nu pot dormi deloc,
Gândind că din scânteie se poate face foc,
Ce va fulgera-n gânduri trecuta vreme de lumină
Să nu dea voie celor analfabeți să vină.
În strigătul meu de frică și jale
Doar cultura ne schimbă-n osanale.

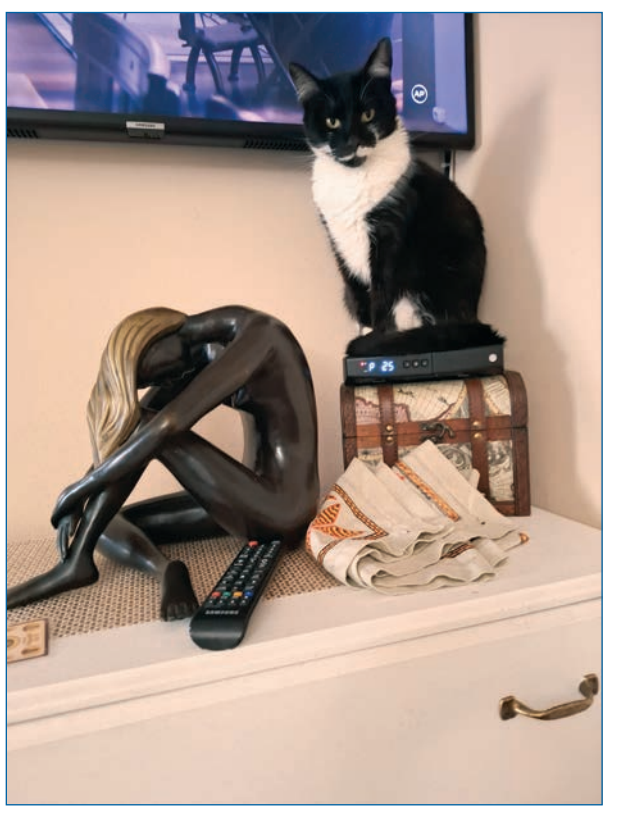
REFREN
La prezentarea cărții, adânc înfipt în glie
Vasile Nicolae, care preface totu-n datorie;
„Un scriitor de seamă al zilelor noastre”,
Adună pe cei ce scriu și-i pune printre astre.
Corneliu C. Cristescu i-a înviat din mormânt
Pe toți savanții lumii de-ntregime pământ.
Când văd pe autor, eu văd doar cărți deschise
În care adevăruri nestinse de mâna lui sunt scrise.

Fiorul clipei încremenite

cronica unei priviri regăsite

Narcis **ZĂRNESCU**

Motto:
„Viens, mon beau chat, sur mon cœur amoureux;
Retiens les griffes de ta patte,
Et laisse-moi plonger dans tes beaux yeux,
Mêlés d’agate et de métal.”
(Baudelaire, Les Fleurs du mal)

Pe un simplu cufăr de lemn învechit de vreme, martor tăcut al trecerii timpului, se înalță o operă vie a naturii: o felină mândră, cu blana catifelată ca noaptea și pieptul alb ca spuma laptelui, veghează liniștită. În privirea ei sclipitoare pulsează o viață liberă, o eleganță instinctivă și pură, o frumusețe neșlefuită de mâna omului, ci dăruită cu generozitate de însăși poezia universului. Lângă ea, într-un contrast desăvârșit, o statuetă din bronz înfățișează o balerină ostenită de propria-i grație, cu plete de aramă revărsate peste un trup mlădios. Este o frumusețe artistică, înghețată în tăcere de dalta unui creator, un dans oprit în veșnicie care păstrează în liniile sale curgătoare fiorul pasiunii și al melancoliei. O simetrie subtilă le leagă dincolo de materie: una trăiește, respiră și înfruntă lumea cu ochi vii, în timp ce cealaltă eternizează mișcarea într-o formă sculptată cu măiestrie. Dar cine este cea care a privit această scenă și a ales să o trimită ca pe o fereastră deschisă spre propriul suflet? Doamna din spatele acestei imagini rămâne un mister învăluit în tăcere și farmec. Nu i se cunosc pașii și nici zâmbetul, însă prin gestul său discret a lăsat să treacă o rază de lumină și poezie în cotidian. Această fotografie nu este doar o simplă surprindere a unor obiecte și a unei pisici. Ea devine o confesiune mută, o punte mistică între lumea reală a felinei, universul artistic al statuetei și tărâmul ascuns, plin de grație, al unei Doamne misterioase.

Ecourile unei Expoziții
„Lumini și umbre”
Un dialog al sensibilităților artistice la Muzeul Național al Țăranului Român

Prof. **Speranța ȘTEFĂNESCU**, *istoric și critic de artă*

Există expoziții care se impun prin amploare, altele prin coerența unei teme, prin prestigiul artiștilor pe care îi reunesc sau prin spectaculozitatea spațiului în care sunt prezentate. Și există expoziții care își dobândesc adevărata forță prin dialogul dintre sensibilități diferite, prin întâlnirea unor universuri plastice care, deși distincte, reușesc să construiască împreună o imagine mai amplă asupra artei contemporane. În această categorie se înscrie expoziția colectivă „Lumini și umbre – Viziuni în dialog”, organizată la Muzeul Național al Țăranului Român.

Încă de la primul contact cu această manifestare artistică se conturează impresia unei întâlniri autentice între oameni și între moduri diferite de a privi lumea. Expoziția nu propune o singură direcție estetică și nici nu încearcă să uniformizeze vocile artiștilor participanți. Dimpotrivă, ceea ce îi conferă vitalitate este tocmai diversitatea perspectivelor, libertatea de expresie și felul în care fiecare artist își afirmă propria identitate plastică. Expoziția a reunit un număr impresionant de lucrări semnate de cei unsprezece artiști plastici **– Stela BUNGĂU, Florica DUMITRU, Luminița STĂNCIULESCU, Marian CHIREA, Bogdan DIȚU, Gheorghe RUSU, Mihai VĂRZARI, Aurel Daniel VASILESCU, Valeriu LAZĂR, Ioan ROTARIU și Aurel COJANU –**, membri ai Cenaclului Vitralii. Prezența lor împreună în același spațiu expozițional creează premisele unei lecturi multiple. Fiecare artist vine cu propriul său univers, cu experiențe acumulate, cu un anumit fel de a privi realitatea și de a o transforma în imagine. Uneori, aceste universuri se apropie prin sensibilitate și tematică; alteori, se îndepărtează prin tehnică, cromatică, atmosferă sau modalitate de construcție a imaginii. Tocmai această alternanță dintre apropiere și diferență face ca traseul privitorului prin expoziție să nu fie unul monoton, ci o succesiune de descoperiri.

Stela BUNGĂU
„Magnolia Venus” ulei pe pânză

Întâlnirea lor artistică nu trebuie privită, așadar, ca o simplă juxtapunere de lucrări. Dimpotrivă, expoziția devine un teritoriu al dialogului, în care fiecare artist își păstrează identitatea plastică, dar intră, inevitabil, într-o relație cu universurile celorlalți. O lucrare poate fi privită altfel atunci când este așezată lângă o altă lucrare, iar o anumită cromatică, o formă sau o atmosferă poate căpăta o semnificație nouă în raport cu ceea ce o înconjoară. „Lumini și umbre” este, încă din titlu, o invitație la reflecție. Lumina și umbra pot fi înțelese atât ca elemente fundamentale ale limbajului plastic, cât și ca metafore ale existenței. Ele vorbesc despre ceea ce se dezvăluie și ceea ce rămâne ascuns, despre certitudine și mister, despre bucurie și neliniște, despre memorie și timp. Lumina este, în primul rând, revelație. Ea pune în valoare formele, scoate la suprafață detalii și creează spațiu. Dar lumina poate fi și simbol al speranței, al cunoașterii, al întâlnirii cu ceva esențial. Umbra, în schimb, nu trebuie privită exclusiv ca opus al luminii. Ea poate ascunde, dar poate și sugera. Poate crea mister, profunzime și tensiune. În pictură, ceea ce nu este spus direct poate deveni uneori la fel de important ca ceea ce este prezentat explicit.

În fața numeroaselor lucrări expuse, privitorul are posibilitatea de a parcurge o adevărată galerie a sensibilităților. Fiecare artist propune propria sa perspectivă asupra realului, propriul mod de a transforma experiența în imagine și emoția în limbaj plastic. Astfel, expoziția devine o succesiune de întâlniri, de apropieri și contraste, de acorduri și diferențe. Dar poate că tocmai aceste diferențe constituie una dintre marile sale reușite.

Marian CHIREA *„Marină”* ulei pe pânză

Într-o manifestare colectivă există întotdeauna riscul ca diversitatea să devină dispersie, iar multitudinea de viziuni să conducă la pierderea unei direcții comune. În cazul expoziției *„Lumini și umbre”*, această diversitate se transformă însă într-un avantaj. Firul care unește lucrările nu este neapărat o uniformitate de stil, ci disponibilitatea fiecărui artist de a participa la un dialog. Un cenaclu artistic nu înseamnă uniformitate. Înseamnă comunitate de sensibilități. Înseamnă întâlnire, schimb de idei, încurajare reciprocă și, uneori, confruntarea fertilă dintre puncte de vedere diferite. Iar „Lumini și umbre” demonstrează că o asemenea comunitate poate genera un discurs viu atunci când fiecare artist își păstrează vocea proprie. În acest sens, o expoziție colectivă poate deveni și o formă de comunitate. Lucrările sunt individuale, semnăturile sunt diferite, sensibilitățile sunt distincte, dar întâlnirea lor într-un spațiu comun creează o experiență care depășește suma fiecărei prezențe în parte.

Ioan ROTARIU
„Hora Unirii în fața castelului A. I. Cuza” ulei pe pânză

Spațiul Muzeului Național al Țăranului Român conferă, la rândul său, o rezonanță aparte expoziției. Este un spațiu profund legat de memoria culturală românească, de simbol, tradiție și identitate. Prezența artei contemporane într-un asemenea context creează posibilitatea unui dialog interesant între trecut și prezent, între memoria culturală și sensibilitatea artistică actuală. Nu este vorba despre o opoziție între tradiție și contemporaneitate, ci despre posibilitatea ca acestea să se întâlnească. Memoria locului oferă un fundal aparte lucrărilor, iar lucrările, la rândul lor, aduc în spațiul muzeului întrebările și neliniștile timpului prezent. În acest context, fiecare lucrare poate deveni un punct de legătură între două lumi. Între ceea ce știm și ceea ce încă descoperim, între memoria personală și memoria colectivă, între ceea ce a fost și ceea ce este. Iar acest dialog a avut un ecou intens în rândul privitorilor. Impactul unei expoziții nu poate fi măsurat exclusiv prin numărul lucrărilor expuse sau prin numărul celor care îi trec pragul. Există un impact mai greu de cuantificat: emoția, surpriza, reveria, întrebarea pe care o lucrare o poate lăsa în sufletul celui care o privește. Există acea clipă în care privitorul se oprește în fața unei imagini și descoperă în ea ceva care îi aparține, deși artistul nu a intenționat neapărat acel lucru.

Florica DUMITRU
„Nuferii de la Giverny” ulei pe pânză

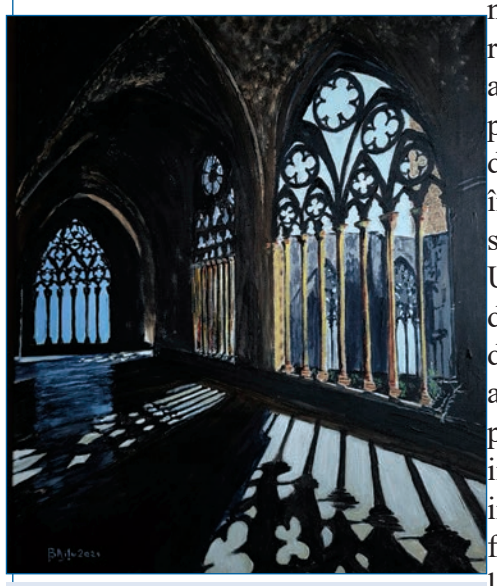
„Lumini și umbre” a reușit să activeze tocmai această dimensiune afectivă a întâlnirii cu arta. Nu

toate lucrările trebuie să transmită aceeași emoție și nici nu trebuie să fie privite prin aceeași cheie. Fiecare lucrare putea genera o reacție diferită, o amintire, o asociere, o stare. Unele imagini puteau provoca liniște, altele neliniște; unele puteau aduce bucurie, în timp ce altele puteau trezi nostalgia sau meditația. Aceasta este, poate, una dintre marile puteri ale artei: aceea de a nu oferi întotdeauna răspunsuri, ci de a deschide întrebări. O lucrare nu se încheie în momentul în care este terminată de artist. Ea își continuă existența prin privirea celuilalt, prin interpretările pe care le generează și prin memoria pe care o lasă.

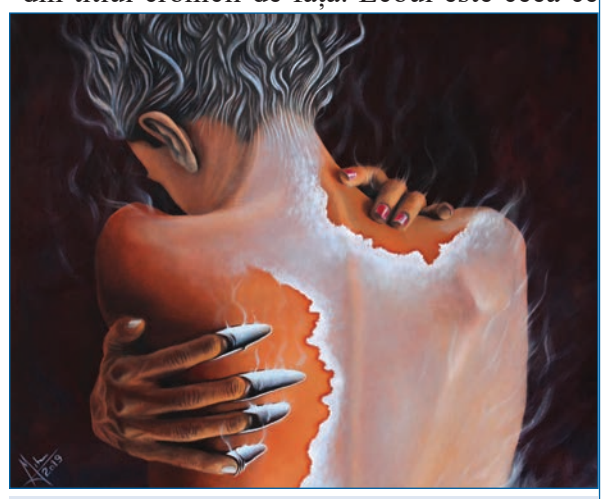
Luminița STĂNCIULESCU ***„Aleea tomnatică”*** acrilic pe pânză

Arta își găsește adevărata forță atunci când trece dincolo de imagine și ajunge la sensibilitatea celui care privește. Într-o asemenea întâlnire, opera și privitorul se completează reciproc. Artistul oferă forma, culoarea, materia și viziunea sa, iar privitorul aduce propria sa viziune. Din această perspectivă, „Lumini și umbre” nu a fost doar o expoziție colectivă, ci o experiență de întâlnire. Unsprezece artiști, un număr mare de lucrări, un spațiu încărcat de memorie și, de cealaltă parte, publicul – cu propriile sale experiențe, emoții și așteptări. În acest schimb se află, poate, adevăratul sens al unei „viziuni în dialog”. Dialogul nu presupune ca vocile să fie identice. Dimpotrivă, el devine posibil tocmai pentru că există diferențe. O conversație autentică se naște atunci când fiecare participant are ceva propriu de spus și, în același timp, este dispus să asculte. La fel se întâmplă și în arta plastică. Lucrările nu trebuie să se asemene pentru a comunica între ele. Uneori, contrastul poate fi mai puternic decât asemănarea. O imagine dominată de calm poate accentua tensiunea unei alte lucrări. O compoziție luminoasă poate pune în valoare profunzimea unei imagini în care umbrele ocupă un rol important. O cromatică reținută poate face ca, în apropiere, o explozie de culoare să pară și mai expresivă. Astfel de relații se nasc adesea fără ca artistul să le fi proiectat în mod explicit. Ele apar în momentul în care lucrările sunt așezate împreună și privite ca părți ale unui întreg. Curatorul are, în acest proces, rolul de a crea condițiile acestei întâlniri, de a construi traseul prin care privitorul poate descoperi atât individualitatea lucrărilor, cât și relațiile dintre acestea. În cazul de față, curatorul expoziției, pictorul Bogdan Dițu, participă nu doar ca artist, ci și ca mediator al acestui dialog.

Bogdan DIȚU ***„Mystic Shadows”*** acrilic pe pânză

În deschiderea vernisajului, directorul general al Muzeului Național al Țăranului Român, dr. **Virgil Ștefan Nițulescu**, s-a referit pe scurt la istoricul și rolul acestei instituții în conservarea, dezvoltarea și promovarea tradițiilor artei naționale, după care, despre valoarea operelor expuse pe simeze și autorii lor au vorbit actrița **Doina Ghițescu**, jurnalistul **George Vlaicu**, curatorul expoziției pictorul **Bogdan Dițu** și subsemnata. A fost evidențiată contribuția însemnată a domnului **Vasile Mălureanu**, președintele Cenaclului Vitralii, în inițierea și organizarea ireproșabilă a acestui eveniment. Prezența unor personalități provenind din domenii diferite ale vieții culturale a accentuat, la rândul ei, caracterul deschis al manifestării. Arta plastică nu există izolată de celelalte forme de expresie culturală. Ea intră în dialog cu literatura, teatrul, jurnalismul, muzica și, mai larg, cu întreaga experiență culturală a unei comunități. O expoziție este, în acest sens, și un prilej de întâlnire între oameni. Vernisajul nu reprezintă doar momentul în care publicul vede pentru prima dată lucrările. Este și momentul în care artistul își întâlnește privitorii, în care ideile sunt exprimate, comentate și discutate. În jurul operelor se creează conversații, iar aceste conversații pot continua mult după închiderea spațiului expozițional. Poate că tocmai de aceea ecoul unei expoziții nu coincide niciodată cu durata sa oficială. O manifestare artistică se poate încheia administrativ, dar poate continua să existe în memoria celor care au participat la ea. Uneori, o singură imagine rămâne în minte. Alteori, o anumită culoare, o atmosferă sau o asociere revine după zile sau săptămâni. În această perspectivă trebuie înțeles și cuvântul „ecouri” din titlul cronicii de față. Ecoul este ceea ce rămâne după ce vocea inițială s-a stins. Este urma unei experiențe care continuă să se propage în interiorul celui care a primit-o. „Lumini și umbre – Viziuni în dialog” a produs un asemenea ecou tocmai prin diversitatea întâlnirilor pe care le-a făcut posibile. Fiecare dintre cei unsprezece artiști a contribuit la alcătuirea unei imagini colective în care individualitatea nu este anulată, ci pusă în valoare. Într-un asemenea context, *„Lumini și umbre”* își găsește una dintre semnificațiile sale cele mai profunde: aceea de a crea un spațiu în care privirea poate deveni experiență. Iar experiența artistică este cu atât mai bogată cu cât este mai personală. Nu există o singură modalitate corectă de a privi o lucrare. Există întâlnirea dintre operă și privitor, iar această întâlnire se produce de fiecare dată în mod diferit. Un artist poate porni de la un peisaj, de la o amintire, de la un chip, de la o stare sau de la o simplă impresie vizuală. În momentul în care imaginea ajunge în fața publicului, ea capătă însă o viață nouă. Privitorul o integrează în propriul univers afectiv. Astfel, experiența personală a artistului devine, paradoxal, o experiență posibilă și pentru ceilalți. Această capacitate de comunicare fără cuvinte reprezintă una dintre valorile esențiale ale artei plastice. Iar o expoziție colectivă amplifică această capacitate, pentru că pune în aceeași încăpere mai multe lumi interioare.

Mihai VĂRZARI ***„Inside Out”*** ulei pe pânză

Gheorghe RUSU ***„Peisaj rural”*** ulei pe PFL melaminat

„Lumini și umbre – Viziuni în dialog” a fost, în esență, o expoziție despre diversitatea privirii și despre puterea artei de a apropia oameni diferiți prin aceeași experiență a frumosului. A fost o demonstrație că sensibilitățile individuale pot construi împreună o experiență colectivălnire între artiști și public, între prezent și memoria unui spațiu cultural deosebit, între lumină și umbră. A fost, totodată, o întâlnire între artiști și public, între prezent și memoria unui spațiu cultural deosebit, între lumină și umbră, între ceea ce se vede și ceea ce se simte.

Aurel Daniel VASILESCU ***„Vază și fructe”*** acrilic pe pânză

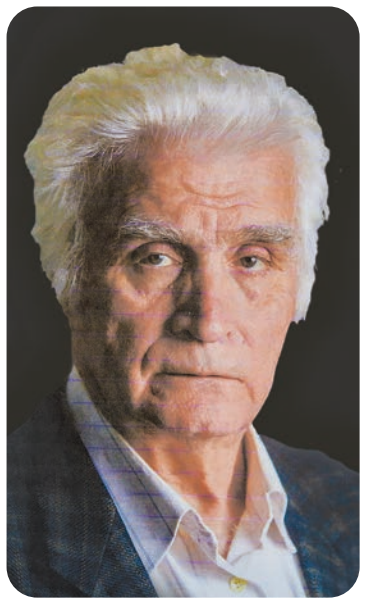

Valeriu LAZĂR ***„Grație”*** bronz

Aurel COJANU ***„Torsiune”*** lemn

Iar dacă o expoziție poate continua să existe în memoria celui care a privit-o, dacă poate transforma pentru o clipă felul în care acesta privește lumea și dacă poate lăsa în urmă o emoție, o întrebare sau o amintire, atunci ea și-a împlinit, cu adevărat, menirea.

Cronică de artă: Expoziția „Emoții în culori”

Vergil Cojocaru-Cover *pictor, membru UAPR*

Expoziția de pictură deschisă în Sala Rondă a Cercului Militar Național în perioada 7-20 septembrie 2026, sub titlul „Emoții în culori”, reprezintă o celebrare a expresiei artistico-plastice. Lucrările expuse aduc o profundă mândrie celor patru artiste expozante: ***Ana CROITORU, Csilla BERCSENYI, Ema CÂRJAN*** și ***Florența Liliana NEAGU.***

Această expoziție de grup este rodul artistic al unei trude îndelungate și dovedește o înaltă experiență și măiestrie plastică a mâinilor acestor „creatori în culori”, deși picturile par a fi realizate cu o ușurință încrezătoare, după dorința sufletului lor. O întâmplare norocoasă a făcut ca trecând prin zona Cercului Militar Național, să descopăr această frumoasă expoziție. Ca tematică și realizare plastică, desen, compoziție și armonie cromatică, ea demonstrează vizitatorilor iubitori de artă că frumusețea nu are egal.

Deși se zice că „nimic nu este nou sub soare”, certitudinea estetică etalată aici de cele patru artiste plastice este o frumoasă reușită, bazată pe o înaltă fermitate a expresiei cromatice, a desenului și a compoziției. Expoziția celor patru pictorițe este, fără replică, un cadru de un frumos absolut care câștigă inima oricui și se impu-

Ana CROITORU

Ema CÎRJAN

O sărbătoare a expresiei

ne de la sine. Nimic nu se impune în arta plastică de nota zece mai mult decât tonul cromatic, desenul și compoziția.

Cititorii publicației Uniunii Ziariștilor Profesioniști din România, „Cronica Timpului”, s-ar bucura mult și ar aprecia ca tablourile expuse să fie incluse în publicație, deoarece ele vor pluti în imaginația lor cu o prezență obsedantă. Tablourile au în ele și comunică o forță misterioasă, înregistrată de o anumită sensibilitate receptivă pentru a putea fi fixată sub formă grafică, de desen, compoziție și culoare. Nimic nu este fără Dumnezeu!

Subsemnatul, Cojoacă Vergu-Covei, pictor și membru UAPR, am descoperit și am vizitat cu sufletul la gură această expoziție de grup cu tematica „Frumusețea femeii”.

Cred cu siguranță că ea nu poate avea preț de apreciere material. Sunt tablouri frumoase; cinste celor ce le-au pictat!

P.S. Toate tablourile au un plus de sugestie și expresie juvenilă directă și personală. Picturile sunt reacții profunde ale personalității creatoare a pictorițelor.

Florența Liliana NEAGU

Csilla BERCSENYI

Maroc, țara care uimește prin istorie, contraste, culoare, cultură și civilizație

Povești de suflet din Tangier,

cu prieteni marocani despre viață, iubire și credință

Ortansa MIHALCEANU

Motto: *„Oraşul Tangier, numit de arabi Tangia, prezintă un tablou original prin clădirile sale albe, care se ridică pe coastele a două culmi apropiate... Toate casele sunt coronate cu terase, pe care locuitorii petrec nopţile de vară şi din depărtare ele înfățișează aspectul unei scări lipite de coasta culmilor.”*

(Vasile Alecsandri - „Călătorie în Africa,1853).

Din copilărie mi-am dorit să văd Marocul! Nu ştiam la acea vreme nimic despre această ţară, dar mă atrăgea într-un mod inexplicabil. În tinereţe, încă visam şi aşa au zburat anii... Când nu mă mai gândeam, în 2018, am avut surpriza să călătoresc în Maroc, ţara care îmi părea fascinantă fără să o văd.

Da, Marocul este o lume a miracolelor, un univers de basm, care creează trăiri unice, trăiri ce merită a fi povestite.

Marocul nu e o destinaţie, e o stare. Țara unde Africa se întâlnşte cu lumea arabă şi tradiţiile berbere.

Am vizitat atunci oraşele imperiale Rabat, Fès, Marrachech, Meknes şi Casablanca. Fascinată de armonia dintre tradiţiile vechi şi farmecul oriental, am simţit Marocul ca fiind una dintre cele mai vibrante ţări ale lumii. De la palatele regale impunătoare şi moscheiele impresionante până la fermecătoarele medine pline de culoare, Marocul îmbină autenticitatea culturală cu imagini şi peisaje spectaculoase, cucerind prin diversitate şi atmosferă magică.

Anul acesta am revenit în Maroc - ţara care uimeşte prin istorie, contraste, culoare, cultură şi civilizaţie, e drept pe un segment restrâns adică în oraşul Tangier. Invitaţia în Tangier, a venit de la prieteni dragi: **Marco**, un tânăr cu origini marocano - belgiene; soţia sa **Migdonia** (de origine română), părinţii lui Marco: **Ben** tatăl (get beget marocan) şi **Rita** mama (belgiancă).

A fost o călătorie fascinantă în Tangier, oraşul unde două lumi nu doar se întâlnesc, ci se îmbrăţişează.

Există locuri în lume pe care le vizitezi. Şi locuri care te vizitează ele pe tine după ce ai plecat. Tangier este din a doua categorie.

Aşezat acolo unde Marea Mediterană se întâlneşte, într-o dragoste de nestăpânit cu Oceanul Atlantic, acolo unde la 14 kilometri distanţă vezi Europa luminată. Tangierul nu a fost niciodată doar un oraş marocan. A fost fenician, roman, arab, berber, spaniol, francez, internaţional. A fost oraşul spionilor, al scriitorilor blestemaţi, al poeţilor. Paul Bowles spunea despre el: „Tangierul este un loc în care te poţi pierde mai uşor dec\t oriunde altundeva”. Astăzi, când ajungi în Tangier, te loveşte mai întâi lumina. O lumină albă, puternică, care face ca toate casele albe şi albastre din Kasbah (fortăreaţa istorică şi centrul cultural situat pe vârful unui deal cu vedere spre oraş şi strâmtoarea Gibraltar) să pară decupate din cer. Apoi, te izbeşte mirosul de mare, de ceai de mentă, de piele tăbăcită şi de condimente. Şi abia, după aceea descoperi oamenii.

Marocanii din nord nu seamănă cu cei din sud. Sunt mai iuţi, mai vorbăreţi, cu un umor care aduce a port. Sunt oameni de frontieră. Oameni care au învăţat de secole să trăiască între două lumi. Din acest Tangier al contrastelor vin cele două poveşti de astăzi. O poveste despre loialitate şi una despre curaj. Tată şi fiu. Aceiaşi rădăcină, două drumuri.

Prima poveste

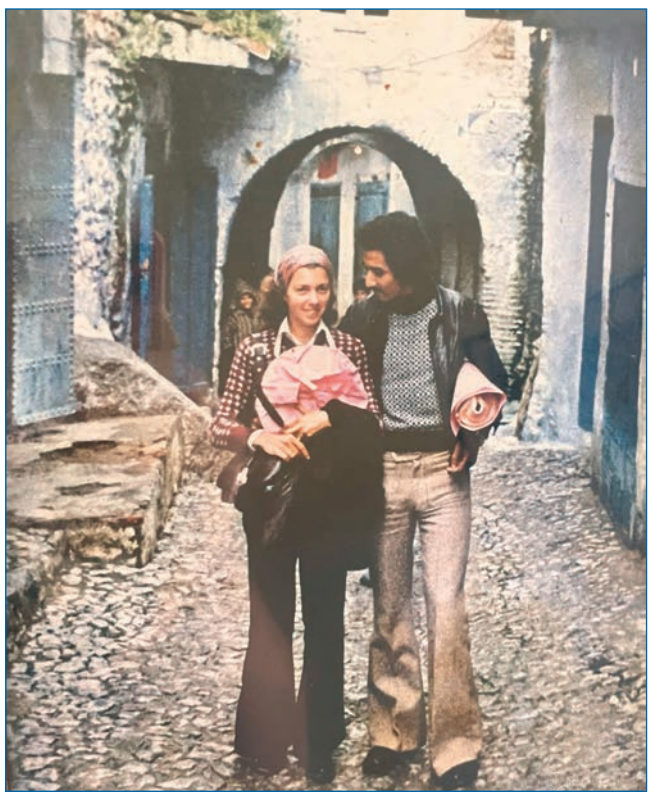
Ben Aissa Didouh - omul care a numărat 53 de ani de carieră în aceiaşi firmă

L-am reîntâlnit pe Ben în portul din Tangier. Ne-a întâmpinat împreună cu distinsa şi fermecătoarea sa soţie - Rita, la venirea noastră cu feribotul din Tarifa

(Spania). „Bienvenue mes amis”! ne-a spus în franceză, cu accentul acela inconfundabil din nord. Are 80 de ani, dar spatele drept...Si este special.

Mon ami Ben pare un om jucând pe scena vieţii la nivel de artă, cu o construcţie de personaj, ce îl prezintă ca fiind cinicul etern ce nu se implică niciodată în poveştile celorlalţi, urmărind însă cu calm tot ceea ce se întâmplă dintr-o poziţie de repaos indubitabil. Poate fi regăsit în personajul Rick Blaine din celebrul film Casablanca, scrierile

lui Fowles sau... poate fi privit ca un Churchill al Marocului, despre care eşti tentat să aşterni scrieri, acordând însă mare atenţie tactului şi măsurii.

Dar, în realitate, Ben Aissa Didouh este un om puternic, devotat şi mult învăţat care şi-a slujit meseria şi Compagnie industrielle des fibres (CIF) timp de 53 de ani, până la venerabila vârstă de 80 ani, când s-a pensionat.

Într-o seară Marco îmi povestea despre tatăl său: „s-a născut în Meknes pe 10 august 1946, când Marocul era încă protectorat. Provine dintr-o familie modestă cu opt copii, patru fete şi patru băieți, care venea din regiunea rifului (o zonă de munte aridă, dar cu acces la Marea Mediterană) mai precis aproape de Nador. Familia s-a mutat în Meknes imediat după al doilea război mondial, Meknes fiind o zonă agricolă aproape de Fez, „capitala culturală” a Marocului. Tatăl lui lucra la o fermă de 125 de ha, unde se cultivau citrice, mai ales portocale. A urmat liceul francez Paul Valery. La finele anului 1960 a plecat în Franţa pentru studii superioare la Roubaix, specializarea industria textilă. Roubaix era la câţiva kilometri de graniţa cu Belgia, aşa că mai mergea pe acolo. La un moment dat, a întâlnit-o pe Rita. S-au căsătorit şi au stat în Belgia 2 ani. După, au ales să se stabilească în Maroc, care era în proces de industrializare, deci apăruseră oportunităţi.

Au ales Tangier, care avusese statutul de oraş internaţional până în 1956 şi unde încă era o populaţie relativ mare de străini faţa de alte oraşe, iar localnicii aveau un stil de viaţă „europenizat”.

Ben, destul de repede a găsit un loc de muncă la CIF, în 1973, unde a rămas pană la pensionarea lui recentă în 2026 (53 de ani în aceasta firmă). Compania, era la acel moment o societate mică, familială. A pornit din eşalonul de jos, i-a plăcut munca, a învăţat şi a urcat în ierarhie treptat până a ajuns în poziția de director general în 2004 şi cel de vicepreşedinte al Consiliului de administraţie.

Compagnie industrielle des fibres (CIF), fondată în 1951 de 2 belgieni, în oraşul Tangier, este astăzi

o companie de top specializată în fabricarea ambalajelor industriale. A devenit lider pe piaţa din Maroc şi exportă o mare parte din producţia sa în Europa si Africa

În anii 70 se lucra numai cu fibra naturală (iută), însemnând că în anii 80, trcerea spre fibre artificiale pe bază de plastic, a implicat o tranziţie substanţială pentru firmă, ca şi pentru Ben. La fel de substanţială a fost automatizarea şi informatizarea sistemelor. Şi mai recent trecerea la energia solară.

Mutarea uzinei de la Tangier în comuna Hjar Nhal condusă de Ben a permis implementarea unui sistem şi flux de producţie optimizat şi extinderea uzinei la 55.000 mp în ziua de azi şi o producţie vândută de 250.000.000 saci.

Extinderea firmei cu elemente fotovoltaice a transformat CIF în cel mai mare parc fotovoltaic privat din Maroc.

În afară de uzina de la Tangier, Ben a avut rolul de preşedinte al consiliul de administraţie pentru CIF Sinegal şi de administrator la Semoulin packaging localizată în Belgia la Thulin, care fac parte din acelaşi grup.

Ben ne-a invitat să vizităm CIF, marea companie pe care a condus-o. În 53 de ani el a văzut tot şi ne-a arătat parcursul istoric al firmei de la prima masină mecanică care a fabricat primii saci, până la instalaţiile automatizate care au făcut ca CIF, să devină astăzi liderul pe piaţa fabricării şi comercializării ambalajelor din Maroc.

Loialitatea lui Ben nu e naivitate. E o filozofie de viaţă profund marocană. Într-o lume în care noi europenii schimbăm joburile la doi ani, în Maroc încă există cultul mesriei, al „malemului”- maestru. Să fi maestru nu înseamnă să şti, înseamnă să îi aparţii. Când s-a pensionat compania l-a omagiat. Pentru ea, pleca omul dedicat, care ştia uzina pe dinafară, fără hartă.

La el acasă, o vilă somptuoasă, construită în stil autentic marocan, destinată întâlnirilor de protocol grad zero, fie comerciale, fie diplomatice, Ben era alt personaj, un anfitrion aristocrat. Mi-a amintit de personajul Rick Blaine din celebra capodoperă cinematografică „Casablanca” şi de memorabila replică „Cred că acesta este începutul unei frumoase prietenii”. Şi aşa a fost, pe mine şi soţul meu ne-a unit o frumoasă prietenie cu Ben şi Rita.

Ben mi-a turnat un ceai şi a zis: „acum mă voi odihni... CIF a fost ca şi familia mea. Dealtfel, viaţa mea este împletită cu cea a acestei companii. Am crescut aici. Eram tânar când, la 27 de ani începeam în octombrie 1973, ca şef de filatură, înainte de a urca în ierarhie. Îmi pare rău că, băiatul meu Marco a ales altfel...”.

A doua poveste
Salah Didouh - Drumul spre răsărit

Fiul lui Ben se numeşte Salah Didouh. Astăzi îl cheamă Marco. Are 45 de ani.

La 23 de ani a făcut ce fac mulţi tineri din Tangier, a plecat în vacanţă în România. Tatăl său, cu o poziţie socială şi financiară foarte bună, avea un plan clar, fiul său termine studiile, se căsătoreşte cu o fată marocană, preia conducerea CIF, o casă grandioasă şi un suport financiar valoros.

La malul Mării Negre, în Constanţa s-a rupt planul. Acolo, a cunoscut-o pe **Migdonia** de naţionalitate română, studentă la medicină, fiica preotului Mihai Munteanu şi a profesoarei Ana Munteanu, stabiliţi în localitatea Poienarii Apostoli din judeţul Prahova.

S-au îndrăgostit şi s-au căsătorit. A fost primul semn de cumpănă pentru familia din Tangier.

Următoarea cumpănă...

Crescut musulman, cu rugăciunile de vineri la Moschea Mohamed V din Tangier, cu Ramadanul

ţinut alături de familie, Salah a început sa meargă cu Migdonia la biserică în România. **Apoi, cu binecuvântarea unui preot paroh, s-a botezat ortodox. Şi a ales numele de Marco.**

Acesta mărturiseşte: „Imi amintesc de o lume în care eram inocent şi fericit, deşi eram deja un adult. O lume în care nu vedeam decât oportunităţi şi încă nu eram conştient că ceea ce aveam împreună cu Migdonia se putea pierde. O lume în care credam că cei din jurul meu se vor bucura de fericirea noastră. Cumva am fost trezit târziu din această lume inocentă, dar într-un mod brusc, iar mai departe treptat şi pe nesimţite, m-am rătacit într-un labirint întunecat, în care eram trist, rău, supărat şi lipsit de iubire. Iar în întuneric, o minune, am conştientizat că eu însumi construisem acest labirint cu mintea mea. **Întoarcerea spre Hristos şi Maica Domnului am dobândit-o.** Mi-au dăruit o soţie care s-a rugat pentru mine... îmi petrec dimineţile spunând: „Iartă-mă, Doamne, că nu te-am mai căutat:. Sunt delăsător în rugăciune. După 18 ani de relaţie, am realizat că Dumnezeu intrase în viaţa mea când m-am întâlnit cu Migdonia, văd chipul lui Dumnezeu lucrând în sufletul ei.

Cred că o iubesc precum credincioşii îi iubesc pe sfinţi. Prin ea Dumnezeu mă cheamă să fiu mai bun. Ea mă ajută să privesc spre cer şi să mă ridic deasupra neputinţei şi deşertăciunii acestei lumi.

Ca orice copil mi-am iubit părinţii. Îmi doresc să descopere şi ei, într-o zi Ortodoxia şi să-l primească pe Hristos în inima lor. Dorinţa mea este de a-i iubi pe toţi oamenii necondiţionat, indiferent dacă sunt buni sau răi. Din copilărie, până la vârsta adultă, trecând prin adolescenţă, mereu am iubit și am căutat pacea. **Doar în Hristos şi Maica Domnului am găsit-o.**

Numele meu de naştere este Salah. Este diminutivul pentru SalahEddine, care înseamnă „credinţa cea dreaptă” în arabă. Calea este stabilită. Nu avem decât să păşim pe ea. Nimic nu este întâmplător.”

Familia din Tangier, nu a făcut presiuni, dar Marco a înţeles! A renunţat la tot, nu din orgoliu, ci din dorinţa de a merge pe drumul pe care l-a ales.

Astăzi, Marco lucrează în România, într-o mare companie şi merge la liturghie cu Migdonia, în comuna Apostoli Poienari din Judeţul Prahova.

Ce se poate spune despre aceste povesti?

Povestea lui Ben şi a lui Marco nu este despre religie. Nu este despre bani sau despre o companie. Este despre Marocul de astăzi, văzut prin două generaţii.

Tatăl reprezintă Marocul statornic, cel al valorilor solide: muncă, cuvânt dat, loialitate. E

Marocul care a construit porturi şi a ţinut o ţară unită.

Fiul reprezintă Marocul în mişcare, cel al diasporiei, al tinerilor care pleacă şi se reinventează. E Marocul care nu mai încape în graniţele sale geografice. Şi amândoi, în felul

lor, sunt profund marocani. Pentru că, dincolo de orice credinţă, marocanul are un cult al respectului, faţă de alegerea celuilalt, dacă acea alegere e făcută cu **Niya** ***- cu intenţie curată.***

Când părăseşti Tangierul cu feribotul spre Tarifa, oraşul rămâne în urmă alb şi strălucitor. Înţelegi atunci de ce atâţia au rămas statornic acolo, o viaţă. Şi de ce unii, ca Marco, au ales să plece ca să se regăsească.

Poate că acesta este secretul pe care Tangierul îl şopteşte oricui dorește să îl audă: nu trebuie să alegi între rădăcini şi aripi. Poţi avea aripi de devotament pentru firma pe care ai slujit-o 53 de ani, şi aripi care te duc până în inima unui sat din România - Poienari Apostoli. De multe ori în viaţă nu aripile lipsesc... ci doar curajul de a le folosi!

Mausoleul Eroilor de la Focșani

Elena TRIFAN

Focșani, orașul situat la granița dintre vechile provincii românești, Țara Românească și Moldova, poartă în sine amprentele unei vechi civilizații și ale unor mari fapte istorice, precum: Războiul de Independență, Primul Război Mondial și Unirea Principatelor Române, prezentate prin intermediul monumentelor istorice și al muzeelor.

Unirea Principatelor este evocată de Obeliscul Unirii și de Muzeul Unirii

Primul a fost construit chiar pe locul unde s-a jucat Hora Unirii, în 1859, pe unde treceau bornele care separau cele două țări.

Muzeul Unirii conține copii de pe documente, mesele pe care s-au semnat protocoalele Unirii, obiecte care i-au aparținut lui Al.I. Cuza, imaginea unei farmacii.

Războiul de Independență este evocat de un monument statuar ce prezintă faptele de vitejie în avânt: un dorobanț cu pușca în mână, care se află în plină ofensivă și o femeie.

Este arhicunoscut rolul esențial pe care l-a avut județul Vrancea în timpul Primului Război Mondial, îndeosebi, prin luptele de la Mărășești, Mărăști, Soveja, Panciu, Câmpuri, Străoane, Doaga, în câștigarea victoriei contra unui inamic puternic și bine înarmat și împlinirea visului de veacuri al românilor, realizarea României Mari.

În semn de respect și recunoștință, eroilor români și străini, căzuți pe câmpurile de luptă în județul Vrancea, le-au fost dedicate patru mausolee, la Mărășești, Mărăști, Soveja, Focșani.

În cele ce urmează, vom face o scurtă prezentare a Mausoleului de la Focșani, ridicat în memoria eroilor români și străini care au luptat în Războiul pentru Întregirea Neamului, în anii 1916-1919.

Construcția acestuia a fost finalizată în anii 1940-1941, are formă de cruce, cu o cupolă dominantă, flancată de alte trei mai mici și adăpostește osemintele a 2619 eroi români și străini, cunoscuți și necunoscuți.

Pe aleea ce duce către mausoleu se află un monument ridicat întru slava eroilor din Brigada 8 a Artileriei Române, care împreună cu tunul și crucea care îl însoțesc și inscripția „Nihil sine Deo” fac dovada respectului față de eroii neamului și a încrederii în Dumnezeul atotputernic pentru dobândirea victoriei.

Prima sală ne oferă o sursă de cunoaștere a principalelor arme care au aparținut armatelor română, austriacă, rusă și germană, cât și a unor uniforme militare. Armele sunt expuse în vitrine și sunt însoțite de texte explicative.

Privite în ansamblul lor, armele sunt cele specifice epocii: mitraliere, puști, pistoale (pistol de ofițer, pistol de semnalizare), baionete, săbii, carabine, pumnale, aruncătoare de grenadă, grenade simple sau cu mâner, revolver, lamele cu cinci gloanțe, sabie de măcelar. Acestora li se adaugă instrumentele auxiliare: lopățică pentru săpat tranșee, gamelă, ploscă și cască.

Prin intermediul a doi manechini ne sunt făcute cunoscute uniforma românească de roșiori din timpul Războiului de Independență și haină de paradă a Armatei Ruse din perioada interbelică.

De aici poți avea priveliștea parțială a subsolului a cărui vizionare completă se face coborând pe o scară interioară. Aici se află trei morminte în care sunt depuse osemintele eroilor care și-au dat viața în luptele din zonă, memorialul Chilian, lista eroilor care și-au găsit sfârșitul pe pământul Vrancei unde au fost și înhumați, manechini îmbrăcați în uniforme militare, picturi ce prezintă imagini de pe front.

Cele trei morminte adăpostesc osemintele a 1744 de ostași căzuți în luptele de la Panciu, Ruginești, Nănești.

Sunt realizate în două culori, negru și alb, pe fiecare se află expuse o cruce și o coroniță cu flori, fiind înconjurate de câte trei obuze, simbolul morții, dar și al purității, al luminii veșnice obținute prin faptele lor, al recunoștinței.

Cu privire la grupul Chilian, am obținut o informație inedită, pe care ne-a pus-o la dispoziție domnul muzeograf dr. Florin Daniel Mihai, atât prin explicații orale, cât și prin intermediul articolului „17/30 august 1917 – Ziua execuției eroilor grupului Chilian”, publicat în volumul colectiv „Zile și întâmplări de neuitat dinVrancea de altădată”, Editura Terra, 2022.

Vom încerca să o prezentăm în cele ce urmează, într-o formă sintetizată: „În ținutul Vrancei s-au dus lupte grele, jumătate din acesta fusese ocupat de germani, granița dintre partea neocupată a județului și cea ocupată o constituia râul Putna. Pe partea stângă se afla armata germană și pe partea dreaptă se aflau românii care cu multă îndârjire s-au hotărât să lupte contra nemților și pe cale informativă și contrainformativă. Astfel, a fost organizat un grup de informații civile, condus de Vasile Chilian. Munca de culegere de informații, de acordare de asistență românilor s- a desfășurat pe o distanță de 100 de km. Nemții erau găzduiți chiar în casa lui Vasile Chilian, ceea ce a favorizat culegerea de informații de la aceștia.

Grupul a câștigat treptat în amploare, printre cei folosiți în lupta informativă fiind și prizonieri români dezertați din lagărele germane.

Printre metodele folosite a fost și codul cergilor de diverse culori care erau expuse pe culmi de rufe, pe prispe etc. Fiecare culoare semnifica o anumită acțiune sau stare a inamicului, de exemplu, alb, acalmie, roșu, pregătire de luptă etc. Mesajele erau purtate și de către soldații români evadați, care erau trecuți râul Putna dinspre partea germană înspre cea românească, pe sub apa râului. Unul a fost prins într-un ochi și a țipat după ajutor. Așa au fost descoperiți de nemți, care i-au judecat pentru uciderea a 100.000 de soldați germani. O parte din ei, în frunte cu Vasile Chilian, căpetenia lor, au fost uciși pe data de 17 august 1917 și alții au fost condamnați la muncă silnică.”

În Mausoleul Eroilor de la Focșani, memorialul „Chilian” constă dintr-un panou pe care sunt oferite date despre familia Chilian și grupul lor, o statuie bust a lui Vasile Chilian și un monument pe care sunt trecute numele câtorva eroi reprezentativi: Vasile Chilian, Toma Cotea, Ștefan Secăluș, Dumitru Pantazică și Vasile Gălățeanu, uciși „pentru nestrămutata lor credință în neam și țară.” Un text inscripționat pe acest monument este un îndemn la demnitate, bărbăție și sacrificiu pentru apărarea patriei: „Moartea de război e moartea pentru viitor, e moartea publică, la care nu se plânge, ci se fac jurăminte.”

Ne aflăm într-un univers rotund, în care acest sanctuar al jertfei pentru binele patriei și al recunoștinței urmașilor este înconjurat de scene vii de luptă, prezentate de către pictori români în tablouri grandioase, pictate în ulei și nu numai.

Astfel, avem ocazia să o vedem pe Ecaterina Teodoroiu înaintând cu înverșunare, în timpul unui atac, împreună cu alți camarazi, să o privim pe Măriuca Zaharia cum transmite informații, aflată într-un copac, la poalele căruia zace transmisionistul rănit, să luăm cunoștință de Atacul cămășilor albe și de portretul generalului Eremia Grigorescu, cărora li se adaugă multe alte portrete și scene de luptă, realizate în dimensiuni mai mici.

Pătrunzând în Mausoleul Eroilor de la Focșani, dorința de cunoaștere ți se împletește cu emoție, mândrie patriotică, durere și evlavie, pioasă recunoștință pentru cei care și-au jertfit viața pentru binele României și pentru pacea omenirii, români și străini.

Un fior sacru îți pătrunde în suflet, orice vorbă se transformă într-o litanie.

Când Centrul Lumii a fost în România

Meridianul Zero a trecut prin Oradea timp de 203 ani, între 1464 și 1667

Conf. univ. dr. N. **GRIGORIE LĂCRIȚA**
Dr. Ion **MARNICĂ**

Adevărul istoric ascuns sub praful uitării

În istoria universală există pagini de o măreție absolută care, din păcate, au rămas îngropate în praf și uitare.

Dacă întrebați astăzi zece români pe unde trece **Meridianul Zero al planetei** – cel care împarte Pământul în Emisfera Estică și cea Vestică și după care se reglează ora de pe glob –, nouă dintre ei vă vor răspunde, pe bună dreptate: prin Greenwich, în Anglia.

Ceea ce nu știu, însă, peste 99% dintre semenii noștri este că, **timp de aproximativ 200 de ani, între anii 1464 și 1667, Meridianul Zero a trecut prin România, mai exact prin inima Cetății Oradea**.

În acea epocă de aur a marilor descoperiri geografice, când lumea se redesena din temelii, Cetatea Oradea de pe teritoriul nostru a fost reperul cartografic, astronomic și științific al întregii omeniri.

Un act de profundă mândrie națională pe care avem datoria să îl readucem la lumină.

Cum a ajuns Oradea să fie „Centrul Lumii”?

Totul a început la jumătatea secolului al XV-lea, datorită unei minți strălucite: **episcopul Ioan Vitez de Zredna.**

Un mare cărturar și umanist, acesta a înțeles că o comunitate devine puternică atunci când investește în cultură și știință de cel mai înalt nivel.

Dorind să transforme Oradea într-un nucleu academic european, el a atras aici elitele vremii.

Cea mai importantă mutare a fost invitarea **celebrului fizician și astronom austriac Georg von Peuerbach.**

Ajuns în cetate, Peuerbach a realizat o operă de pionierat: a construit un observator astronomic modern pentru acele vremuri.

Folosind instrumente matematice complexe, el a început să observe cerul, să calculeze eclipsele de soare și de lună și să măsoare mișcările planetelor.

Pentru ca toate aceste calcule să aibă o logică matematică, astronomul avea nevoie de un punct fix pe glob, o linie de pornire.

El a decis ca acel punct de referință absolut – adică **longitudinea de 0° (= Meridianul Zero) – să fie chiar Cetatea Oradea.**

Toate aceste măsurători geniale au fost adunate și publicate într-**o lucrare care a schimbat istoria:** ***Tabula Varadiensis,*** **sau** ***Tabelele Orădene*****.**

Busola matematică a marilor exploratori: Cristofor Columb și Amerigo Vespucci

Impactul acestei munci titanice desfășurate în Bihor a fost unul de dimensiuni planetare.

În acele vremuri, nu existau sisteme GPS sau hărți digitale; marinarii depindeau exclusiv de stele și de tabelele astronomice tipărite pentru a nu se rătăci pe oceanul nesfârșit.

Hărțile de navigație din acea epocă au fost desenate având ca axă centrală fixată **linia de la Oradea**.

Istoricii menționează un fapt care astăzi pare de domeniul fantasticului, dar care este un adevăr istoric pur: **marii exploratori Cristofor Columb și Amerigo Vespucci s-au ghidat în celebrele lor călătorii peste Oceanul Atlantic folosind datele matematice și astronomice din** ***Tabelele Orădene***.

Atunci când Columb a pornit spre Lumea Nouă, în mintea și pe hărțile sale se aflau calculele realizate în Cetatea Oradea.

Din punct de vedere cartografic, **lumea se măsura, la propriu, de la noi de acasă**.

Apusul unui statut de prestigiu global

Cum s-a pierdut acest statut de o valoare inestimabilă?

Răspunsul stă în vicisitudinile istoriei și în poziția geopolitică a țărilor noastre.

În anul 1660, în urma unui asediu celebru și al unor conflicte sângeroase din regiune, Cetatea Oradea a fost cucerită de Imperiul Otoman, devenind pașalâc.

Odată cu instalarea stăpânirii turcești, activitatea științifică și academică a fost brutal și definitiv întreruptă, iar observatorul astronomic a fost distrus.

Anul 1667 a marcat momentul în care cartografii francezi și europeni au încetat oficial să mai folosească *Tabula Varadiensis* ca Meridian Zero pe hărțile lor maritime, fiind nevoiți să caute alte repere din cauza blocajului cultural din regiune.

Ulterior, pe măsură ce marile puteri ale Europei de Vest au preluat frâiele științei și ale comerțului maritim, standardul internațional pentru Meridianul Zero s-a mutat în alte locații, stabilindu-se definitiv, în anul 1884, la Observatorul Regal din ***Greenwich***, în apropierea Londrei.

O datorie de onoare pentru fiecare român

Deși timpul a trecut, iar convențiile internaționale s-au schimbat, cele două secole în care timpul și spațiul planetei s-au măsurat raportat la Oradea rămân o dovadă incontestabilă a valorii noastre istorice.

Spațiul românesc nu a fost doar o barieră în calea invaziilor, ci și o făclie de lumină culturală și științifică pentru întreaga civilizație creștină.

Este o datorie de onoare și de mândrie națională pentru fiecare bun român să cunoască și să transmită mai departe acest adevăr.

Cetatea Oradea nu a fost doar o fortăreață de piatră, ci, **timp de 200 de ani, a fost busola care a ghidat omenirea spre modernitate**.

Ce este Meridianul Zero și ce rol a avut în dezvoltarea omenirii? „Meridianul Zero”, sau „Longitudinea de 0°” și Emisfera Estică și Emisfera Vestică

Pentru a înțelege pe deplin de ce acest statut al Oradei a fost atât de important, trebuie să explicăm ce este, de fapt, Meridianul Zero și de ce civilizația umană nu ar fi putut evolua fără el.

Imaginați-vă Pământul ca pe o minge perfectă. Pe această minge nu există „stânga” sau „dreapta” de la natură.

Pentru a putea desena o hartă și pentru a le spune marinarilor unde se află, oamenii de știință au fost nevoiți să tragă o linie imaginară care să unească Polul Nord de Polul Sud.

Această linie verticală de pornire a fost numită **„Meridianul Zero”**, sau **„Longitudinea de 0°”**.

Ea împarte planeta în două jumătăți: **Emisfera** ***Estică*** și **Emisfera** ***Vestică***.

Rolul istoric în dezvoltarea omenirii

● **Navigația și salvarea de vieți:** În secolele XV-XVII, rătăcirea pe ocean însemna moarte prin înfometare sau naufragiu. Meridianul Zero a oferit o „linie de start” matematică. Cunoscând poziția stelelor față de Meridianul de la Oradea, căpitanii de corăbii puteau calcula exact unde se află pe ocean.

● **Standardizarea hărților: Fără un meridian de referință acceptat de mai multe state, fiecare țară își desena propriile hărți după reguli proprii, făcând comerțul global imposibil.** *Tabula Varadiensis,* sau *Tabelele Orădene*, a oferit Europei primul limbaj geografic comun.

Cum este folosit în prezent de omenire?

Deși astăzi Meridianul Zero a fost mutat la *Greenwich* (Anglia), conceptul a rămas neschimbat și stă la baza întregii tehnologii moderne:

● **Sistemele GPS și aviația:** Fiecare telefon mobil, avion sau navă militară folosește coordonatele geografice (longitudinea) care pornesc de la Meridianul Zero pentru a indica locația exactă.

● **Ora Universală (Coordinated Universal Time - UTC):** Timpul pe Glob este împărțit în ***fuse orare*** în funcție de distanța și poziția geografică față de acest meridian de referință.

Regula semnelor: Când este cu „PLUS” (+) și când este cu „MINUS” (-)?

Deoarece Pământul se rotește de la vest la est, soarele răsare mai devreme în est și mai târziu în vest. Din acest motiv, timpul se calculează matematic astfel:

● **Se folosește semnul PLUS (+)** pentru toate locurile aflate la **Est** de Meridianul Zero. Orașele din această zonă sunt „înainte” ca timp, deoarece văd soarele mai devreme.

Exemplul României: **Când spunem că ora oficială a României este UTC+2**, înseamnă că ne aflăm la o distanță de două fuse orare **spre Emisfera Estică** față de timpul calculat pe Meridianul Zero. Când la Meridianul Zero este ora 12:00, în România este deja ora 14:00.

● **Se folosește semnul MINUS (-)** pentru toate locurile aflate la **Vest** de Meridianul Zero.

Orașele din această zonă sunt „în urmă” ca timp, deoarece acolo soarele răsare mai târziu.

Exemplul orașului New York (SUA): Acest mare glob urban este situat în **Emisfera Vestică**, iar timpul său standard este exprimat ca **UTC-5**. Acest lucru înseamnă că New York-ul se află la o distanță de 5 fuse orare **spre Vest** față de Meridianul Zero. Prin urmare, când la Meridianul Zero este ora 12:00 la amiază, la New York este abia ora 07:00 dimineața.

Așadar, **când spunem că Meridianul Zero a fost la Oradea, spunem de fapt că România a fost ceasul și busola după care s-a ghidat întreaga planetă la începutul epocii moderne**.

Bibliografie selectivă

Peuerbach, Georg von – Tabulae Eclypsium... Tabula Varadiensis, Viena, 1514 (Ediția princeps postumă a tabelelor astronomice calculate pentru Meridianul Cetății Oradea).

Meteș, Ștefan – Activitatea științifică în Cetatea Oradea în secolul al XV-lea, Editura Academiei Române, București, 1974.

Zsoldos, Endre; Lumezeanu, Radu – Georg von Peuerbach și Tabula Varadiensis: Începuturile astronomiei moderne în Europa Centrală, în „Revista Istorică”, tomul XXIV, nr. 3-4, București, 2013.

Goran, Titus – Oradea, Centrul Lumii: Istoria nescrisă a Meridianului Zero, Editura Trei, București, 2018.

Standarde Internaționale – Proceedings of the International Meridian Conference held in Washington, Gibson Bros., Washington D.C., 1884 (Documentul oficial al mutării definitive a Meridianului Zero la Greenwich).

Aspectul religios al științei și rațională credinței

Preot prof. univ. dr. Ioan STANCU

Teologia ca și știința în general au constituit fundamentul cunoașterii umane din toate timpurile. Pe parcursul studiului religios următor vor fi prezentate, cu amănuntele necesare înțelegerii sensurilor, contribuțiile diferiților teologi și oameni de știință în reliefarea aspectului religios al științei și bazele logicii, ale raționalității asupra credinței.

Urmare din numărul trecut

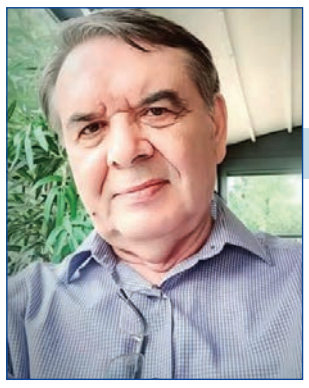
Prof. Dr Nicolae Paulescu (medic fiziolog și chimist)

Cred că nimeni nu ar putea mai bine să „explice științific"existența Creatorului vieții decât un fiziolog, fiziologia fiind definită ca „Știința care tratează funcțiile organice prin care se manifestă viața și care asigură menținerea vieții individuale". Format la Paris, la școala de medicină a Profesor Lancereaux, Doctor Paulescu avea să facă următoarea mărturisire:"Trebuie să mărturisesc-deși-mi crapă obrazul de rușine-că la 18 ani, când am ieșit din liceu, am fost și eu ateu și materialist, căci auzisem pe un profesor de filosofie spunând de pe catedră că Dumnezeu nu există, că sufletul e un moft și că Natura e mama tuturor ființelor și lucrurilor din Univers". Profesor doctor Trifu, biograful său, face afirmația că doctor Paulescu L-a descoperit pe Dumnezeu la microscop. Afirmație șocantă. Ce a văzut ateul studios în microscopul său de s-a produs în el o asemenea schimbare radicală? Studiind modul cum ia naștere și se dezvoltă ființele viețuitoare , doctor Paulescu ajunge la recunoașterea existenței lui Dumnezeu, a Creatorului desăvârșit. Iată ce spune el în sensul acesta:"Chiar de la început, rămânem înmărmuriți în fața frumuseții fenomenelor de creațiune. Ce lucru mai impresionant și mai măreț, ce minune mai mare, decât să asiști la microscop, și să vezi din prima zi, cum se formează, cum se dezvoltă și cum crește o ființă viețuitoare, un pui dintr-un om semnul! Dintr-o singură celulă, în urma unor fenomene de o frumusețe rară, care, ele singure constituie o știință întreagă- embriologia, la un moment dat, se formează două celule: fiecare din acestea se divide în alte două și așa mai departe, până se formează mii și milioane de celule, care se aranjează toate cu regularitate și cu o preciziune admirabile, după un plan care e același pentru fiecare specie de animale, de când există ele". Urmează întrebarea pe care și-o pune autenticul savant cu uimire și umilință: Cine conduce dezvoltarea și evoluția acestor organisme în mod atât de minunat, devreme ce nici mama, nici copilul nu-și dau seama de ceea ce se petrece cu ei și în ei? Cine face ca ovulul invizibil să se înmulțească și miliardele de celule să se aranjeze întotdeauna în aceeași ordine, constituind cea mai minunată construcție pe care niciun arhitect din lume nu e capabil să o facă? Care? Puțini mai sunt cei dintre oamenii de știință care să susțină apariția omului dintr-o generație spontanee, urmare a hazardului. Este admis că tot ce are viață în lume reprezintă efectul unei cauze inteligente unui agent care a vrut să facă ceva într-un anume scop și a dispus de toate mijloacele pentru realizarea voii sale. Acest agent care execută organizația atât de minunată și evoluția fiecărei ființe viețuitoare, care patronează actele vitale, adică ceea ce noi numim „viață", acest agent care la un moment dat dispare din corp și atunci corpul se transformă sau rămâne o simplă materie brută care se descompune în mineralele din care a fost făcut și care atunci sunt supuse distrugerii, acest agent care nu a primit niciun nume din partea oamenilor de știință, a fost recunoscut de omenire prin intuiție și a fost numit *suflet*. Sufletul este ceva imaterial care nu cade sub simțuri. Oamenii de știință au descoperit existența anti-materiei, care are exact anti-calitățile materiei și atunci au recunoscut existența sufletului și implicit a Creatorului acestuia. Doctor Nicolae Paulescu dorea să-i înțeleagă pe tinerii lui studenți și pe oamenii care negau existența lui Dumnezeu că există forme de energie care nu pot fi constatate direct de noi prin simțuri. Dar, aceasta nu înseamnă că aceste forme de energie nu există. Nu înseamnă că sufletul nu există numai pentru faptul că noi nu-l putem constata prin simțurile noastre. Existența sufletului se constată prin manifestările lui, prin efectele produse de el. Și mai departe, existența sufletului atestă existența lui Dumnezeu. Între știință și credință, spune Doctor Nicolae Paulescu, există un raport de armonie pentru că ambele conduc la aceleași adevăruri eterne. Urmărind același scop, amândouă trebuie să se coordoneze și să se ajute reciproc. Instinctele sunt de origine divină, susținea doctor Paulescu. Viciile nu sunt altceva decât" instincte pervertite". Instinctele de nutriție, de apărare, etc, sunt acte de frumusețe ce atinge sublimul, căci se realizează fără o învățătură prealabilă, în mod nerațional și cu o precizie admirabilă, în vederea unui scop pe care ființa viețuitoare nu-l cunoaște, nu-l rațonează scopul nefiind conceput de ființa viitoare, ci de Creatorul ei. Aceste instincte pot fi pervertite și atunci devin vicii, iar acestea distrug ființa. Instinctele sociale-de familie și de etnie-sunt tot divine, ca și cele individuale despre care am amintit mai înainte. Doctor Paulescu a definit știința ca fiind" cunoaștere prin cauze", în vreme ce „pozitivismul"are pretenția să oprească pe om de a se ridica deasupra investigației simțurilor... vrând să oprească știința la operația ei preliminară, la „observație". Analizând erorile materialismului, savantul român ajunge la următoarea concluzie, pe care o afirmă cu fermitate și probitate profesională: „În rezumat, doctrina materialistă păcătuiește grav în contra celor mai elementare reguli ale logicii... Ea este incapabilă să explice faptele vitale, morfologice și fiziologice. Astfel, ea nu poate da seama nici de formarea, după un plan prestabilit-chiar de la începutul vieții-a unor organe care nu vor funcționa decât mai târziu; nici de evoluția care se efectuează în vederea reproducției; nici de înlănțuirea sau coordonarea fenomenelor vitale în vederea unei serii de scopuri al căror termen ultim este subzistența individului și perpetuarea speciei... Bazați pe aceste motive-în numele logicii științifice-respingem afară din știință, doctrina materialistă... El, atrăgea atenția studenților săi în medicină asupra faptului că eroarea materialistă este o doctrină răufăcătoare, în principal, pentru că „negând cauzele finale-și chiar cauzele eficiente-și afirmând a priori identitatea dintre corpurile brute și ființele viețuitoare, această doctrină scade orizontul cercetării științifice; ea astupă ochii cercetătorilor și îi îndeamnă la trândăvie". Savantul dr Nicolae Paulescu se întreba dacă omul de știință îi va fi dat să cunoască vreodată întregul Adevăr ascuns în elementele naturii. Răspunsul avansat de el era *NU*. Se explica: simțurile și instrumentele performante pot cunoaște unele mutații de materie și de energie; însă „prin chiar constituția lor, ele sunt incapabile să ne aducă cea mai neînsemnată înțelegere în ceea ce privește esența acestor elemente ale naturii". Elementele de bază ale științei omenești sunt observația și raționamentul. "Dacă observația constituie, ca să zicem așa, corpul științei, raționamentul îi reprezintă sufletul". Vorbim despre metoda experimentală, Dr. Paulescu spune că aceasta „nu face decât să pună în lucru-în vederea căutării adevărului-acțiunea a două facultăți ale minții: facultatea de a observa și pe aceea de a raționa. Însă acestei facultăți sunt înnăscute. Ele pot fi cultivate disciplinate prin metoda experimentală; ele nu pot fi dobândite de acelea care nu le are din naștere". Cu alte cuvinte, „lucrarea lui Dumnezeu se continuă în fiecare om care se naște".(Nichifor Crainic)

Profesor doctor Ilie Bădescu

Ca să înțelegem adevărul celor spuse de doctor Paulescu referitor la divinitatea instinctelor colective, facem apel la scrierile profesor Ilie Bădescu, sociolog, profesor la „Facultatea de Sociologie" din București, care evidențiază exact lucrul acesta. „Popoarele sunt exteriorizarea unui raport de mărime constantă între energii cosmice de natură emoțională... Faptul că acestea sunt raporturi constante, transistorice, între energii cosmice, este semn că au fost sădite de Dumnezeu în lume sub forma unor comunități speciale, comunități etno spirituale... Popoarele sunt deci garantul unei legi cosmice în istorie, suportul și cadrul care face posibilă unitatea dintre cosmos și istorie. Popoarele încorporează un imperativ cosmic de esență transcedentală, întrucât prin intermediul lor este introdusă ordinea și proporțiilor în lume și în istorie, deci în existență.

(Va continua)

Poduri de flori și inimi de poeți în Basarabia

Prof. Grigore Curcanu

Niciunde Limba Română nu se simte mai bine ca la ea acasă, niciunde cuvintele: „mamă”, „pâine”, nu au o valență atât de mare ca în pământul strămoșilor noștri, unde crucile scrise în limba noastră sunt adevărate lumini albe, ce ies din inimile celor plecați. Acesta este marele pământ românesc al României „dodoloațe”, unite prin aceleași idealuri.

Acum drumul peste Prut este unul la fel de normal de când ne știm. Scriitori din România și Moldova se reunesc pentru a aduce omagiul limbii noastre comune, pentru a vedea cât de dulce este graiul nostru, cum fiecare dintre noi, prin poezie, muzică, facem mai mult decât o mie de politicieni. La Ungheni am ajuns ca în țara mea, am călcat ca pe pământul din fața casei mele, nimic nu îmi era străin, peste tot aceeași simfonie dulce a limbii române.

Ca președinte al Cenaclului „Dor de Infinit”, din București, ne-am întâlnit la Biblioteca „Dimitrie Cantemir” din Ungheni, cu aceeași dorință ca a fraților noștri de peste Prut, pentru a face din limba română o metaforă a sufletului nostru, ce nicicând nu a fost separat. Noi, ziariștii, scriitorii, am militat mereu ca limba noastră să fie prima reunire, apoi pământul, furat cândva de o alianță nedreaptă, pe o foaie de hârtie. Mă bucur că am asistat la o reuniune de cenacluri, de pe ambele maluri ale Prutului pentru a lansa o frumoasă carte a Tatianei Cimriciuc, „PELERIN PRIN POEZIE” a cărei prefață a fost scrisă de mine. Cel mai mult m-a impresionat dorința de cultură a fraților noștri, participarea cu entuziasm la un eveniment dedicat limbii române. Oameni frumoși, responsabili, deosebit de talentați au vorbit la obiect despre apariția unei cărți. Se vedea în ochii lor acea licărire, ca și când ei au scris cartea. Tatiana Cimbriciuc, profesor și scriitor deosebit, a primit aplauze și flori din partea tuturor, iar lacrimile de bucurie ale ei spun multe.

Scriitoare talentată, cu versul său sensibil a mobilizat zeci de participanți români, care, cu lux de amănunte, au știut să admire, să elogieze frumoasele versuri ale scriitoarei. A fost sărbătoare la Ungheni unde suflete românești au vibrat pentru limba română. Știam că moldovenii sunt buni cunoscători și creatori de limbă frumoasă, dar ziua de azi mi s-a părut mirifică. Parcă îngerii au coborât printre noi, toți vorbeau atât de firesc limba română. Nicio graniță nu a putut împiedica unirea perpetuă a limbii române.

M-am simțit copleșit de frumosul literar prezentat azi. „Dor de infinit „ a contribuit masiv la sporirea dozei de frumos, fără nicio exagerare. De fapt, toate cenaclurile au fost la înălțime. Trebuie să amintesc pe conducătorii lor, Grigore Curcanu, președinte al Cenaclului Internațional „Dor de Infinit” din București, Rodica Toma, președintele Cenaclului Literar „Suflet de poet”, Ungheni, Constantin Traciuc, președintele Cenaclului „Meleaguri mușatine”, Roman. Cenaclurile reunite au lansat idei, au făcut schimb de experiență, fiecare participant s-a arătat un bun scriitor, furnizor de limbă românească.

Toți suntem urmașii lui Eminecu, „Sfântul limbii române”, Grigore Vieru. Lansarea de carte pe pământ basarabean a fost, înainte de toate, o emulație, o sinteză de gânduri comune, chiar cea mai frumoasă sărbătoare a limbii române. Simțeam la fel, gândeam la fel, deși am fost despărțiți, decenii printr-o graniță mai mult imaginară, dar sufletul de frate nu se desparte niciodată, cultura circulă și cu ea și sensibilitatea românească și dorurile noastre toate. M-a minunat modul cum frații noștri gândesc atât de profund despre România, despre scrisul românesc, ei, trecând mereu prin perioade mai dificile, limba română a fost cea care i-a întărit, scrierile lor i-au adunat și din aceste sentimente au ieșit vulcani de poeți cu versuri ca o simfonie a strigării peste ape. Au participat elevi în costume populare de la Liceul “Mihai Eminescu” din Ungheni, care au cântat, recitat, au dansat atât de frumos. O armată de dascăli, de oameni de cultură din raionul Ungheni, fiecare cu un rol în tot acest ansamblu de frumos. Lansarea a avut moment folclorice, melodii românești, cantautori de mare valoare, au întregit evenimentul. Evident, a fost și partea socială cu mâncare românească. Mulțumesc încă o dată Tatianei Cimriciuc pentru frumoasa carte lansată în zorii literaturii române! A fost fascinant totul! Felicitări, dragi români, prieteni ai condeiului! Mulțumesc tuturor scriitorilor de pe ambele maluri ale Prutului: Marilena Dumitrescu Enescu, Constantin Anton, Doru Melnic, Nicolae Pitz, Maria Loghin, Elena Sârghe, Aliona Leșan, Petronela Pânzariu, Valentin Alexiu, Victor Cobzac, Liliana Starciuc Beleniuc, Viorica Mazuric, Dumitru Groza, Ludmila Petrache, Viorica Său, Adina Ioana Fuga, Eudochia Sacaliuc, Maria Dolhăscu, Nicoleta Rotaru, Maria Zuzuleac, Ala Macaru, Argentina Percic, Tatiana Nazîru, Aleasă prețuire, directoarei Bibliotecii Municipale „Dimitrie Cantemir” din Orașul Ungheni, Ala Macaru, care ne-a primit cu atâta drag! Felicitări tuturor!

Anul XII ◆ nr. 138-139 ◆ noiembrie - decembrie

Cronica Timpului

La Genoa cu Fănuș

Ion DULUGEAC

Coborând în holul Hotelului Continental, situat în apropierea Universității din centrul istoric al orașului și de Portul Genoa, pe undeva în holul generos, așezat pe un fotoliu mare din piele grena, stătea cunoscutul jurnalist și scriitor Fănuș Neagu. Pe scriitor, apropiații îl apelau cu numele nea Fane, pseudonim ales după cei din satul Grădiștea, unde era născut brăileanul.

Bărbatul aștepta autocarul ce urma să-i ducă la Palatul San Giorgio pe jurnaliștii din delegația română acreditați la partida de fotbal din Liga Campionilor Europeni dintre Genoa FC și Dinamo București, unde Ion era mâna dreaptă a președintelui și organizatorul deplasării echipei la acel meci, alături de colegul său de școală, Valentin Moraru, din Mogoșoaia.

- Jeane, dragul meu, mergi la Palatul San Giorgio? se adresă Fănuș de cum îl văzu.

- Evident, nea Fane, pot să lipsesc din orașul-port Genoa, spuse Jean Dulgheru, mare om de presă și proprietar al revistei de sport Arena, venit de la București în grupul de ziariști.

- Te rog, ajută-mă să ajung la autocar, că m-au lăsat picioarele, băiatul meu.

- Cum să nu te ajut, seniorul meu prieten, colaborator și idol în ale scrisului!

- Măi Jeane, mi-a zis Vadim Tudor că ești băiat deștept, dar acum câteva luni m-a invitat Tănăsescu la o lansare de-a sa, unde a confirmat că ești un tip foarte instruit în ale scrisului.

- Nea Fane, am copilărit alături de dumneata și de marii scriitori de la Casa de Creație de la Mogoșoaia, dar eu fiind micuț, dumneata nu mă luai în seamă. Deseori, îți mai spuneam adevăruri pe care cei maturi nu aveau curajul să le spună, fapt pentru care le eram simpatic. Mai ales lui nea Mircea Micu, căruia îi cumpăram deseori sticle de vodcă de la Hotel Diplomat.

- Hai, ajută-mă să merg la autocar! Văd că se îmbulzesc puștii ăstia.

- Stai liniștit, nea Fane, că-i dau la o parte de nu se văd, se poate?

- Jeane, nu vreau să mă pun cu ei, suntem colegi pe care-i iubesc și-i respect așa cum sunt, dragul meu, apăsă pe vorbe marele scriitor. Apoi Fănuș Neagu urcă în fața lui Ion, ajungând pe platforma autocarului Mercedes, oferit de primarul din Genoa, care era proprietar de acțiuni la clubul italian, un tip popular și generos cu sportul.

Când privi în autocar, pe primul rând stătea Ovidiu Ioanițoaia, angajat redactor-șef la Sportul Românesc, unde Jean era director adjunct și unul dintre patroni, căruia-i zise scurt :

- Ovidiu, te rog, mergi pe rândul doi, aici stă domnul Fănuș Neagu cu mine, pe care-l ajut, că voi ăștia pe care v-a învățat să scrieți, n-aveti grijă, derbedeilor! moment în care tot autocarul răsună de un val de râs de la ziariștii deja așezați pe locuri.

- Bună ziua, eu sunt ghidul dumneavoastră, mă numesc Nicu Cioflan, profesor de geografie la Slatina, aflat de 6 luni la Genoa, pentru studii doctorale, fiind ghid de limbă română.

- Te rog să ne faci o prezentare pentru orașul Genoa pe care urmează să-l vizităm, tinere.

- Așa voi face, maestre Fănuș Neagu, astfel voi începe cu Centrul Istoric. Orașul este al șaselea oraș din Italia, fiind capitala regiunii Ligutia, având peste 1.500.000 de locuirori. Genoa a fost, din punct de vedere istoric, unul dintre cele mai importante porturi de la Marea Mediterană, este cel mai aglomerat port din Italia și din Marea Mediterană și al doisprezecelea cel mai aglomerat din Europa.

- Să înțelegem că are o istorie zbuciumată? întrebă Jean, curios, pe ghid.

- Istoria orașului este mult mai complicată decât istoria neamului tău de Brâncovean, dragul meu prieten și ocrotitul lui nea Fănuș Neagu, care văd că stă cu Băieșu, zise Vadim.

- Centrul istoric, sau orașul vechi, este unul

dintre cele mai mari și mai dens populate din Europa, cunoscut pentru străzile sale înguste numite *caruggi* , sau alei, rosti ghidul oltean.

- Orașul este locul de naștere al lui Cristofor Columb, Andrea Doria, Paganini, Renzo Pianno și Grimaldo Canelli, printre alții, rosti Vadim, sec.

- Deci are o istorie frământată, profesore? întrebă Ioanițoaia.

- Destul de frământată, mai ales că numele modern al orașului ar putea deriva din cuvântul latin *genua*, care înseamnă *genunchi,* deoarece se considera că se află în „regiunea genunchiului" unui picior încălțat cu cizmă, le spuse ghidul.

- Ce obiective sunt mai importante? întrebă Mircea Micu.

- Principalele atracții ale centrului Genovei includ Piazza de Ferrari, în jurul căreia se află Opera și Palatul Dogilor. Iar în apropiere, se află casa lui Cristofor Columb, unde se spune că a trăit acesta în copilărie, deși clădirea actuală este o reconstrucție din secolul al XVIII-lea a originalului, care a fost distrusă de bombardamentele navale franceze din 1684.

- Dar în zona Portului ce obiective sunt? adăugă Ioan Chirilă din spatele șoferului.

- În vechea zonă portuară numită Porto Antico, se află Palatul San Giorgio, unde în Evul Mediu, a fost sediul Băncii Sfântul Gheorghe. Acolo, în închisorile sale, Marco Polo și Rustichello da Pisa au compus Călătoriile lui Marco Pollo, comunică ghidul când autocarul porni pe Via Baldi.

- Văd că aveți numeroase palate aici în Centrul Istoric! rosti din al treilea rînd Bocioacă.

- Dintre numeroasele palate construite de nobilimi în centrul Genoa, 114 nu au fost modificate substanțial. Cele mai cunoscute sunt : Palazzo Rosso, Palazzo Bianco, Palazzo Doria Tursi, Palazzo Cicala, cunoscute și sub numele de *Musei di Strada Nuova* și găzduiesc renumita colecție de artă lăsată moștenire orașului de filantropul genovez Maria Brignole Sale De Ferrari, ducesa de Galliera, dar și viorile violonistului genovez Niccolò Paganini, adăugă Vadim Tudor.

- Măi, Vadim Tudor, ghid trebuia să te faci, nu scriitor și jurnalist! zise Fănuș, zâmbind.

- Nea Fane, după turul orașului mergi la antrenamentul oficial, la Stadio Comunale Luigii Feraris, stadionul echipei gazda, Genoa FC? întrebă Ion Dulgheru pe reputatul scriitor.

- Ionel a lu' Leana lu' Grosu, cum îți ziceau ție băieții din Colțul Parisului, la Mogoșoaia, nu merg, deoarece ai promis că-mi dai o masă la un restaurant celebru aici in capitala Liguriei, nu?

- Da, nea Fane, așa am promis, dar nu ești venit la serviciu, lipsești de la ore!

- Uitați, băieți, cum mă irită chiaburul ăsta burghezo-moșieresc, rosti Fane ușor iritat.

- Acum trecem prin fața Universității din Genoa, către Piazza dela Nunziata spre alatul San Giorgio, aici în apropiere fiind celebrul restaurant *Buca di San Matteo,* rosti ghidul zâmbind.

- Acolo te duc, nea Fane, deoarece acest restaurant a adoptat o filozofie nouă, și creează totul în cadrul companiei, de la paste proaspete la deserturi, folosind doar cele mai fine ingrediente.

- Bine, mergem după turul orașului la antrenament, apoi mă duci la restaurant. măi ziaristule în șpilhozeni, rosti brăileanul pe un ton înalt.

- Domnule Fănuș Neagu, domnul Ion este proprietar de ziar și revistă de sport, iar pe dânsul are o pereche de pantaloni Armani, care costă cât două costume ale mele, zise Ioanițoaia.

- Dragă Ovidiu, nu-l mai tămâia pe băiatul meu, ce ne dădea titluri la cărți, ripostă Fane.

- Măi, Fănuș, tu știi de la ce vine numele stadionului ăstora de le Geno? zise Chirilă.

- Vine de la un fotbalist de-al lor! zise apăsat Jean, din nou stârnind interesul.

- Va urma -

Numărul de urgență dedicat victimelor violenței domestice **0800 500 333**, disponibil non-stop și gratuit.

Scutul Penal al Familiei:
Rigorile și Mecanismele Articolului 199 din Codul Penal

Avocat Mariana-Daniela **BĂDESCU**, *editor senior*

După ce în numerele anterioare am analizat pe larg instituția ordinului de protecție și a ordinului de protecție provizoriu, ca scuturi legale imediate în plan civil, în articolul de față ne propunem să mutăm atenția asupra protecției membrilor de familie în plan penal. În dreptul penal român, ocrotirea relațiilor de familie și asigurarea unui climat de siguranță în interiorul căminului reprezintă priorități legislative fundamentale.

Multă vreme, agresiunile domestice au fost privite eronat prin prisma unor mentalități colective restrictive, rezumate de expresii precum „bătaia este ruptă din rai” sau „rufele murdare se spală în familie”, idei care plasau abuzul într-o sferă de imunitate privată. Astăzi, cadrul legal din România respinge categoric aceste anomalii sociale. Atunci când violența lasă urme fizice sau atentează la viață, fundamentul acțiunii punitive este articolul 199 din Codul Penal.

O primă precizare tehnică obligatorie este aceea că, în legislația noastră, „violența în familie” nu este reglementată ca o infracțiune autonomă, de sine stătătoare. Articolul 199 din Codul Penal funcționează ca o cauză de agravare specială, ale cărei efecte juridice se răsfrâng exclusiv asupra unui catalog limitativ de infracțiuni comise împotriva integrității fizice, a sănătății sau a vieții. Acest text de lege intervine strict atunci când fapte de omor (art. 188), omor calificat (art. 189), lovire sau alte violențe (art. 193), vătămare corporală (art. 194) ori loviri sau vătămări cauzatoare de moarte (art. 195) sunt săvârșite asupra unui membru de familie. Rațiunea acestui spor constă în recunoașterea periculozității sociale ridicate a actului agresiv comis de o persoană legată de victimă prin rudenie sau coabitare. În timp ce o agresiune pe stradă afectează ordinea publică, violența domestică distruge siguranța din interiorul familiei. Din acest motiv, conform articolului 199 alineatul (1) din Codul Penal, limitele speciale ale pedepsei se majorează de drept cu o pătrime (1/4). Este o distincție esențială față de alte agravante, cum este cea de la articolul 193 alineatul (2^1), unde legea prevede o majorare cu o treime (1/3) când fapta este comisă asupra unei persoane aflate în îngrijirea, ocrotirea sau tratamentul făptuitorului. În cazul violenței domestice tipice, incidența articolului 199 atrage exclusiv sporul de o pătrime.

Pentru ca acest articol să devină incident, stabilirea calității de „membru de familie” nu este lăsată la latitudinea organelor de anchetă, ci este supusă unei rigori interpretative absolute, făcându-se trimitere directă la articolul 177 din Codul Penal. Potrivit acestui cadru, noțiunea include soții, rudele în linie directă, frații și surorile, copiii acestora, precum și persoanele devenite prin adopție astfel de rude. Totuși, adaptându-se la dinamica realităților sociale, legiuitorul a extins această sferă prin alineatul (2), asimilând membrilor de familie foștii soți, dar și concubinii (persoanele care au stabilit relații asemănătoare acelora dintre soți sau dintre părinți și copii), cu condiția să conviețuiască sau să fi conviețuit cu făptuitorul. Această corelare normativă garantează că partenerii care nu au oficializat relația prin căsătorie beneficiază de aceeași protecție penală sporită, pericolul pentru victimă rămânând ridicat chiar și după momentul separării faptice.

Poate cea mai profundă modificare procedurală în materie este cea stipulată la articolul 199 alineatul (2) din Codul Penal. În mod uzual, infracțiunile de lovire sau alte violențe (art. 193) și vătămare corporală din culpă (art. 196) sunt condiționate de introducerea unei plângeri prealabile de către persoana vătămată. Articolul 199 alineatul (2) răstoarnă această regulă, stipulând că, dacă aceste fapte sunt săvârșite asupra unui membru de familie, acțiunea penală poate fi pusă în mișcare și din oficiu. Statul recunoaște astfel vulnerabilitatea victimei, care refuză adesea să sesizeze organele judiciare din cauza dependenței economice sau a fricii. Prin posibilitatea autosesizării, povara declanșării procesului este preluată de societate: poliția sau procurorul pot deschide dosarul în baza unui apel primit la 112, a unei sesizări a vecinilor sau a rapoartelor medicale.

În plus, regimul juridic al acestei proceduri a fost securizat prin reforme succesive (Legea nr. 233/2020). În trecut, agresorii exploatau des teroarea victimelor, determinându-le să semneze acorduri de împăcare pentru a înceta procesul penal. În prezent, dacă acțiunea penală a fost pusă în mișcare din oficiu de către organele de urmărire penală, instituția împăcării părților nu mai produce niciun efect juridic. Dosarul își va urma cursul până la pronunțarea unei soluții. Singura ipoteză în care răspunderea penală mai poate fi stinsă pentru faptele de la art. 193 și art. 196 este retragerea plângerii prealabile, opțiune viabilă exclusiv în dosarele deschise strict la plângerea expresă a persoanei vătămate, nu și în cele pornite prin autosesizarea procurorului.

Mecanismul penal nu exclude însă intervenția de urgență din planul civil. Cele două planuri se completează funcțional: în timp ce dosarul penal urmărește pedepsirea pentru trecut, ordinul de protecție civil oferă o barieră de siguranță rapidă pentru viitor. Nerespectarea măsurilor din ordin constituie o infracțiune distinctă, urmărită direct din oficiu, unde împăcarea este din nou exclusă.

Optica Avocatului Practician: Strategie Judiciară și Realități din Teren

Din perspectiva unui avocat practician, succesul apărării sau al reprezentării într-un dosar penal fundamentat pe violența în familie depinde de capacitatea de a anticipa comportamentul oscilant al factorului uman și dinamica probatorie. În spatele rigorii din coduri se ascunde o realitate psihologică complexă, pe care avocatul trebuie să o gestioneze cu tact și viziune strategică.

Cea mai mare provocare în dosarele pornite din oficiu apare atunci când victima, aflată sub asaltul presiunilor emoționale sau financiare, alege să facă un pas înapoi. Fie că refuză să mai coopereze, fie că solicită să fie audiată în alte calități procesuale, poziția ei se poate schimba radical. Un avocat cu experiență știe că, dacă dosarul ar fi lăsat să depindă exclusiv de constanța declarațiilor victimei, șansele ca adevărul să fie stabilit scad în momentul în care intervine tăcerea sau retractarea. Din acest motiv, strategia nu trebuie să fie reactivă. Încă din faza incipientă, este esențial să se insiste pe conservarea unui probatoriu independent: obținerea imediată a certificatului medico-legal, valorificarea proceselor-verbale ale poliției sosite la fața locului, securizarea înregistrărilor din momentele de criză și consemnarea mărturiilor colaterale ale vecinilor.

În mod simetric, un practician cu experiență va folosi puntea de legătură cu planul civil, transferând în dosarul penal materialul strâns rapid pentru ordinul de protecție (rapoarte psihologice, mesaje de amenințare). Această corelare devine un argument decisiv când avocatul insistă pe lângă procuror pentru luarea unor măsuri preventive concrete (control judiciar sau arestare), demonstrând că starea de pericol nu a fost un incident izolat, ci o conduită agresivă continuă. În concluzie, protecția reală se construiește prin probe solide, științifice și colaterale, capabile să reziste în fața instanței chiar și atunci când frica sau trauma determină victima să renunțe la propria apărare.

Baroul București
0721 867 155
avocatdanielabadescu@gmail.com

Cronica Timpului Revistă editată de **Uniunea Ziariștilor Profesioniști din România**

Redacția
Director onorific **Doru Dinu GLĂVAN**
Director **Nicolae** VASILE
Redactor-şef onorific **Rodica SUBȚIRELU**
Redactor-şef **Marian DUMITRU**
Redactor-şef adjunct **Daniela BĂDESCU**
Teodora MARIN
Art director **Mihai APOLOZAN**
Secretar general de redacţie **Ortansa MIHALCEANU**
Redactori **Loreta COSMESCU**
Mariana ROTARU
Consilier editorial **Maria DOHOTARU**
Corectură **Ioan GANEA - CHRISTU**

Consultanţă juridică **Avocat Mariana Daniela BĂDESCU**

Responsabilitatea juridică pentru conţinutul articolului publicat aparţine autorului

Adresă **Bd. General Gheorghe Magheru nr. 28-30, et. 1, Sector 1, Bucureşti**
Contact
Tel: 021 317 9225
Fax: 021 313 0672
cronicatimpului2015@gmail.com
uzpr/cronica-timpului
facebook.com/uzp.org.ro
Cont la Banca Comercială Română (pentru revista „Cronica Timpului”)
RO04 RNCB 0072 0497 0059 0007
ISSN: 2393-1361
Tipărit la **Tipografia MAGIC PRINT**

Motto-cugetare-aforism:
„Visele se împlinesc când eşti treaz, creezi şi nu faci umbră pământului degeaba”

Alexandrina Stroe

Prin tematica bine structurată și la superlativ realizată cromatic, compozițional, desen, autoarea, cu sufletul și inteligența vine într-o lume traversată de bune, rele, spaime și angoase, cu un discurs axat pe valorile unei colocvialități dominate de comunicare, toleranță, înțelegere și iertare. „Ochiul albastru al lui Dumnezeu”, printr-un cod anume de interpretare, se pot extrage esențele și profundul înțeles al vieții și ale omului în creația sa.
Pictura religioasă se adresează spiritelor într-o continuă și neobosită căutare de adevăruri spirituale și artistice, experimentează noi tehnici, preocupată fiind de a studia frumusețea. Aceasta interioară ne ajută pe noi, oamenii, iubitori de artă, frumos și bucuria binelui, să ne simțim mai frumoși și mai buni, iubind frumosul, devenind cu totul mult mai frumoși.
Arta plastică semnată Alexandrina Stroe este de o spontaneitate bine supravegheată, ce face ca picturile să fie întotdeauna proaspete și totdeauna bine elaborate.
Alexandrina Stroe este o deosebită personalitate care împletește la superlativ visul cu pasiunea, pentru care talentul, prin darul ceresc, devine demnitate, iubire, nemurire, umanitate.
Arta pictoriței Alexandrina Stroe învăluie, atinge și unește suflete și îndeamnă pe iubitorii de artă și frumusețe să aprecieze clipa, să ne iubim, să ne apreciem, să ne respectăm și să trăim în armonie, înțelegere și mulțumire cu noi înșine și cu tot ce ne înconjoară, peisaje, flori, natură, oameni.

